

ประเทศญี่ปุ่น

จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี

ประเทศญี่ปุ่น (ญี่ปุ่น: 日本 โรมaji: *Nihon/Nippon* ทับศัพท์: *นิฮง/นิปปง*, ชื่ออย่างเป็นทางการ ญี่ปุ่น: 日本国 โรมaji: *Nihon-koku/Nippon-koku* ทับศัพท์: *นิฮงโกกุ/นิปปงโกกุ*) เป็นรัฐเอกราชหมู่เกาะในเอเชียตะวันออก ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกนอกฝั่งตะวันออกของแผ่นดินใหญ่เอเชีย ทางตะวันตกติดกับคาบสมุทรเกาหลีและประเทศจีน โดยมีทะเลญี่ปุ่นกั้น ส่วนทางทิศเหนือติดกับประเทศรัสเซีย มีทะเลโอค็อตสค์เป็นเส้นแบ่งแดน

ตัวอักษรคันจิของชื่อญี่ปุ่นแปลว่า "ถิ่นกำเนิดของดวงอาทิตย์" จึงทำให้มักได้ชื่อว่า "ดินแดนแห่งอาทิตย์อุทัย" ประเทศญี่ปุ่นเป็นกลุ่มเกาะกวยูเกาไฟสุลัับชั้นซึ่งมีเกาะประมาณ 6,852 เกาะ เกาะใหญ่สุดคือ เกาะฮนชู ฮกไกโด คีวชู และชิโกกุ ซึ่งคิดเป็นพื้นที่แผ่นดินประมาณร้อยละ 97 ของประเทศญี่ปุ่น และมักเรียกว่าเป็นหมู่เกาะเหย้า (home islands) ประเทศแบ่งเป็น 47 จังหวัดใน 8 ภูมิภาค โดยมีฮกไกโดเป็นจังหวัดเหนือสุด และโอกินาวะเป็นจังหวัดใต้สุด ประเทศญี่ปุ่นมีประชากร 127 ล้านคน เป็นประเทศที่มีประชากรมากทีสุดเป็นอันดับ 11 ของโลก ชาวญี่ปุ่นเป็นร้อยละ 98.5 ของประชากรทั้งหมดของประเทศญี่ปุ่น ประมาณ 9.1 ล้านคนอาศัยอยู่ในกรุงโตเกียว^[*] เมืองหลวงของประเทศ

การวิจัยทางโบราณคดีระบุว่ามีมนุษย์อาศัยในญี่ปุ่นปัจจุบันครั้งแรกตั้งแต่ยุคหินเก่า การกล่าวถึงญี่ปุ่นเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรกปรากฏในบันทึกของราชสำนักจีนตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 1 ญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากจีนในหลายด้าน เช่นภาษา การปกครองและวัฒนธรรม แต่ขณะเดียวกันก็มีการปรับเปลี่ยนให้เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง จึงทำให้ญี่ปุ่นมีวัฒนธรรมที่โดดเด่นมาจนปัจจุบัน อีกหลายศตวรรษต่อมา ญี่ปุ่นก็รับเอาเทคโนโลยีตะวันตกและนำมาพัฒนาประเทศจนกลายเป็นประเทศที่ก้าวหน้าและมีอิทธิพลมากที่สุดในเอเชียตะวันออก หลังจากแพ้สงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นก็มีการเปลี่ยนแปลงทางการปกครองโดยการใช้รัฐธรรมนูญใหม่ใน พ.ศ. 2490

ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 12 ถึงปี พ.ศ. 2411 ประเทศญี่ปุ่นถูกปกครองด้วยระบบทหารเจ้าขุนมูลนายโชกุนซึ่งปกครองในพระปรมาภิไธยจักรพรรดิ ประเทศญี่ปุ่นเข้าสู่ระยะแยกอยู่โดดเดี่ยวอันยาวนานในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 ซึ่งยุติในปี พ.ศ. 2396 เมื่อกองเรือสหรัฐบังคับให้ประเทศญี่ปุ่นเปิดต่อโลกตะวันตก หลังความขัดแย้งและการก่อการกำเริบภายในเกือบสองทศวรรษ ราชสำนักจักรพรรดิได้อำนาจทางการเมืองคืนในปี พ.ศ. 2411 ผ่านการช่วยเหลือของหลายตระกูลจากโชชูและซัตสึมะ และมีการสถาปนาจักรวรรดิญี่ปุ่น ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 และต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ชัยในสงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่หนึ่ง สงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่นและสงครามโลกครั้งที่หนึ่งทำให้ประเทศญี่ปุ่นขยายจักรวรรดิระหว่างสมัยแสนยนิยมเพิ่มขึ้น สงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่สองปี พ.ศ. 2480 ขยายเป็นบางส่วนของสงครามโลกครั้งที่สองในปี พ.ศ. 2484 ซึ่งยุติในปี พ.ศ. 2488 นับแต่การลงมติเห็นชอบรัฐธรรมนูญฉบับบทวนวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2490 ระหว่างการยึดครองของผู้บังคับบัญชาสูงสุดสำหรับประเทศฝ่ายสัมพันธมิตร ประเทศญี่ปุ่นถาวรระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาและราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญโดยมีจักรพรรดิเป็นประมุขแห่งรัฐและสภานิติบัญญัติจากการเลือกตั้ง เรียก สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ประเทศญี่ปุ่นเป็นสมาชิกสหประชาชาติ OECD จี7 จี8 และจี20 และถือเป็นมหาอำนาจ^[*]^[*]^[*] มีเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลกตามจีดีพีราคาตลาด และอันดับ 4 ของโลกตามความเท่าเทียมของอำนาจซื้อ และยังเป็นผู้ส่งออกและนำเข้ารายใหญ่สุดอันดับ 4 ของโลกด้วย ประเทศญี่ปุ่นมีกำลังแรงงานทักษะสูงและถือเป็นประเทศที่มีการศึกษาสูงสุดประเทศหนึ่งของโลก โดยมีร้อยละของพลเมืองมีวุฒิการศึกษาขั้นตติยภูมิ (tertiary education) สูงสุดประเทศหนึ่งของโลก^[*] แม้ประเทศญี่ปุ่นสละสิทธิประกาศสงคราม แต่ยังมีกองทหารสมัยใหม่และมีงบกองทัพมากเป็นอันดับ 8 ของโลก^[*] ซึ่งใช้สำหรับบทบาทป้องกันตนเองและรักษาสันติภาพ ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีมาตรฐานการครองชีพและดัชนีการพัฒนามนุษย์สูง ประชากรมีความคาดหมายคงชีพสูงสุดและมีอัตราการเสียชีวิตทารกต่ำสุดอันดับ 3 ในโลก ประเทศญี่ปุ่นขึ้นชื่อเรื่องภาพยนตร์ที่เก่าแก่และกว้างขวาง อาหารหลากหลายชนิดและการเข้ามีส่วนร่วมสำคัญในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีปัจจุบัน^[*]^[*]

เนื้อหา

ภาษาญี่ปุ่น

ภูมิศาสตร์

ภูมิอากาศ

ความหลากหลายทางชีวภาพ

สิ่งแวดล้อม

ประวัติศาสตร์

ยุคก่อนประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์โบราณ

ยุคเจ้าขุนมูลนาย

<div>ประเทศญี่ปุ่น</div>	
<div> <div>日本国</div> <div>(ญี่ปุ่น)</div> </div>	
<div> <div> <div></div> <div>ธงชาติ</div> </div> <div> <div></div> <div>ตราแผ่นดิน</div> </div> </div>	
เพลงชาติ: คิมิเง โยะ <div></div>	
	
 <div>เมืองหลวง</div>	โตเกียว
 <div>(และเมืองใหญ่สุด)</div>	35°41′N 139°46′E﻿ / ﻿
ภาษาราชการ	ไม่มีอย่างเป็นทางการ ^{[*]}
ภาษาประจำชาติ	ภาษาญี่ปุ่น
กลุ่มชาติพันธุ์ <div></div>	98.1% ชาวญี่ปุ่น <div><div></div><div>0.5% ชาวเกาหลี</div><div>0.4% ชาวจีน</div><div>1% อื่น ๆ</div></div>
การปกครอง	ประชาธิปไตยแบบรัฐสภาและราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ
	<div> <ul style="list-style-type: none"> จักรพรรดิ นายกรัฐมนตรี </div>
การสร้างชาติ	
<div>• วันก่อตั้งชาติ</div>	11 กุมภาพันธ์ 117 ปีก่อน พ.ศ.
<div>• รธน. เมิจิ</div>	29 พฤศจิกายน 2433
<div>• รธน. ปัจจุบัน</div>	3 พฤษภาคม 2490
<div>• สนธิสัญญาซานฟรานซิสโก</div>	28 เมษายน 2495
พื้นที่ <div></div>	
<div>• รวม</div>	377,944 ตร.กม. (61) <div>145,925 ตร.ไมล์</div>
<div>• แหล่งน้ำ (%)</div>	0.8
ประชากร <div></div>	
<div>• 2555 (ประเมิน)</div>	127,110,047 ^{[*]} (10)
<div>• 2010 (สำมะโน)</div>	128,056,026 ^{[*]}
<div>• ความหนาแน่น</div>	337.1 คน/ตร.กม. (36) <div>873.1 คน/ตร.ไมล์</div>

	ยุคใหม่
	
การเมือง	
	การแบ่งเขตการปกครอง
	ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
กองทัพ	
เศรษฐกิจ	
โครงสร้างพื้นฐาน	
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	
ประชากร	
	จำนวนประชากร
	ศาสนา
	ภาษา
	การศึกษา
	การรักษาพยาบาล
วัฒนธรรม	
	ดนตรี
	วรรณกรรม
	กีฬา
	อาหาร
	การท่องเที่ยว
อ้างอิง	
ดูเพิ่ม	
หนังสืออ่านเพิ่มเติม	
แหล่งข้อมูลอื่น	

<div>จิตีพี (อำนาจซื้อ)</div>	2562 (ประมาณ)
<div> • รวม</div>	\$5.749 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ ^{[4]} (4th)
<div> • ต่อหัว</div>	\$45,565 ^{[4]} (31st)
<div>จิตีพี (ราคาตลาด)</div>	2562 (ประมาณ)
<div> • รวม</div>	\$5.176 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ ^{[4]} (3rd)
<div> • ต่อหัว</div>	\$41,021 ^{[4]} (26th)
จีนิ (2011)	37.9 (76th)
HDI (2561)	▲ 0.909 (สูงมาก) (17th)
สกุลเงิน	เยน (¥) (JPY)
เขตเวลา	JST (UTC+9)
<div> • ฤดูร้อน (DST)</div>	ไม่มี (UTC)
ขับรถด้าน	ซ้ายมือ
โดเมนบนสุด	.jp
รหัสโทรศัพท์	81

 ญี่ปุ่น	
 <div>ความหมายตามตัวอักษร ประเทศญี่ปุ่น</div>	
ชื่อญี่ปุ่น	
คันจิ	日本国
ฮิระงานะ	にっぽんこく
	にほんこく
คิวจิไต	日本國
การถอดถ่ายตัวอักษร	
 - โรมาจิ	Nippon-koku
 	Nihon-koku
 - Revised Hepburn	Nippon-koku
 	Nihon-koku

ภาษาญี่ปุ่น

ในภาษาญี่ปุ่น ชื่อประเทศญี่ปุ่นเรียกว่า นิปปง (にっぽん) หรือ นินง (にんごん) ซึ่งใช้คันจิตัวเดียวกันคือ 日本 คำว่า*นิปปง* มักใช้ในกรณีที่เป็นทางการ ส่วนคำว่า *นินง* จะเป็นศัพท์ที่ใช้โดยทั่วไป

สันนิษฐานว่าประเทศญี่ปุ่นเริ่มต้นใช้ชื่อประเทศว่า "นินง/นิปปง (日本) " ตั้งแต่ช่วงปลายพุทธศตวรรษที่ 12 จนถึงกลางพุทธศตวรรษที่ 13^{[13][14]} ตัวอักษรคันจิของชื่อญี่ปุ่นแปลว่า*ถิ่นกำเนิดของดวงอาทิตย์* และทำให้ญี่ปุ่นมักถูกเรียกว่า*ดินแดนแห่งอาทิตย์อุทัย* ชื่อนี้เกิดขึ้นในช่วงที่มีการติดต่อกับราชวงศ์สุยของจีนและหมายถึงการที่ญี่ปุ่นอยู่ในทิศตะวันออกของจีน^[15] ก่อนที่ญี่ปุ่นจะมีความสัมพันธ์กับจีน ญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักในชื่อยะมะโตะ^[16]

ชื่อเรียกประเทศญี่ปุ่นในภาษาอื่น ๆ เช่น เจแปน (อังกฤษ: Japan), ยาพัน (เยอรมัน: Japan), จาปง (ฝรั่งเศส: Japon), จาปอน (สเปน: Japón) รวมถึงคำว่า ญี่ปุ่น ในภาษาไทย น่าจะมาจากภาษาจีนฮกเกี้ยนหรือแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่า "ยิดปุ่น" (ฮกเกี้ยน) หรือ "หยิกปึง" (แต้จิ๋ว) ทั้งหมดล้วนแต่เป็นคำที่ถอดเสียงมาจากคำอ่านตัวอักษรจีน 日本国 ซึ่งอ่านว่า "จิปปังกุ" แต่ในสำเนียงแมนดารินอ่านว่า รื่อเปิ่นกั๋ว (จีน: 日本国; พินอิน: *Rìběn'guó*) หรือย่อ ๆ ว่า รื่อเปิ่น (จีน: 日本; พินอิน: *Rìběn*) ^[17] ส่วนในภาษาที่ใช้ตัวอักษรจีนอื่น ๆ เช่นภาษาเกาหลี ออกเสียงว่า "อิลบน" (เกาหลี: ; 日本 *Ilbon*) ^[18] และภาษาเวียดนาม ที่ออกเสียงว่า "เหญัตบัน" (เวียดนาม: Nhật Bản, 日本)^[19] จะเรียกประเทศญี่ปุ่นโดยออกเสียงคำว่า 日本 ด้วยภาษาของตนเอง

ภูมิศาสตร์

ประเทศญี่ปุ่นมีเกาะรวม 6,852 เกาะ ทอดตามชายฝั่งแปซิฟิกของเอเชียตะวันออก ประเทศญี่ปุ่นรวมทุกเกาะตั้งอยู่ระหว่างละติจูด 24 องศา และ 46 องศาเหนือ และลองติจูด 122 องศา และ 146 องศาตะวันออก หมู่เกาะหลักไ้จากเหนือลงใต้ ได้แก่ ฮกไกโด ฮนชู ชิโกกุ และคีวชู หมู่เกาะรีวกีวรวมทั้งเกาะโอกินาวะเรียงกันอยู่ทางใต้ของคีวชู รวมกันมักเรียกว่า กลุ่มเกาะญี่ปุ่น^[20]

พื้นที่ประมาณร้อยละ 73 ของประเทศญี่ปุ่นเป็นป่าไม้ ภูเขาและไม่เหมาะกับการใช้ทางการเกษตร อุตสาหกรรม หรือการอยู่อาศัย^[21] ด้วยเหตุนี้ เขตอยู่อาศัยได้ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณชายฝั่งเป็นหลัก จึงมีความหนาแน่นของประชากรสูงมาก ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีความหนาแน่นของประชากรสูงสุดของโลกประเทศหนึ่ง^[22]

เกาะต่าง ๆ ของประเทศญี่ปุ่นตั้งอยู่ในเขตภูเขาไฟบนวงแหวนไฟแปซิฟิก รอยต่อสามโบะโซะ (Boso Triple Junction) นอกชายฝั่งญี่ปุ่นเป็นรอยต่อสามที่แผ่นอเมริกาเหนือ แผ่นแปซิฟิกและแผ่นทะเลฟิลิปปินบรรจบกัน ประเทศญี่ปุ่นเดิมติดกับชายฝั่งตะวันออกของทวีปยูเรเชีย แต่แผ่นเปลือกโลกที่มุดตัวลงดึงประเทศญี่ปุ่นไปทางตะวันออก เปิดทะเลญี่ปุ่นเมื่อประมาณ 15 ล้านปีก่อน^[23]

ประเทศญี่ปุ่นมีภูเขาไฟที่ยังมีพลังอยู่ 108 ลูก ระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีภูเขาไฟใหม่เกิดขึ้นหลายลูก รวมทั้งโชวะ-ชินซันบนฮกไกโดและเมียวจิน-โชนอกหินบายองเนสในมหาสมุทรแปซิฟิก เกิดแผ่นดินไหวทำลายล้างซึ่งมักทำให้เกิดคลื่นสึนามิตามมาหลายครั้งทุกศตวรรษ^[24] แผ่นดินไหวครั้งใหญ่คันโต พ.ศ. 2466 ทำให้มีผู้เสียชีวิตกว่า 140,000 คน^[25] แผ่นดินไหวใหญ่ล่าสุด ได้แก่ แผ่นดินไหวใหญ่ฮันชิง พ.ศ. 2538 และแผ่นดินไหวในโทโฮะกุ พ.ศ. 2554 ซึ่งมีขนาด 9.1 และทำให้เกิดคลื่นสึนามิขนาดใหญ่ ดัชนีความเสี่ยงโลกปี พ.ศ. 2556 จัดให้ประเทศญี่ปุ่นมีความเสี่ยงภัยธรรมชาติสูงสุดอันดับที่ 15^[26]

ภูมิอากาศ

ภูมิอากาศของประเทศญี่ปุ่นเป็นแบบอบอุ่นเป็นหลัก แต่มีความแตกต่างกันมากตั้งแต่เหนือจรดใต้ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นแบ่งออกเป็นหกเขตภูมิอากาศหลัก ได้แก่ ฮกไกโด ทะเลญี่ปุ่น ที่สูงภาคกลาง ทะเลเซโตะใน มหาสมุทรแปซิฟิกและหมู่เกาะริวกิว

เขตเหนือสุด ฮกไกโด มีภูมิอากาศแบบทวีปชื้นที่มีฤดูหนาวเย็นและยาวนาน และมีฤดูร้อนอุ่นมากถึงเย็น หยาดน้ำฟ้าไม่หนัก แต่หมู่เกาะมักมีกองหิมะลึกในฤดูหนาว ในเขตทะเลญี่ปุ่นตรงชายฝั่งตะวันตกของฮนชู ลมฤดูหนาวจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือทำให้หิมะตกหนัก ในฤดูร้อน ภูมิภาคนี้อุ่นกว่าเขตแปซิฟิก แม้บางครั้งมีอุณหภูมิร้อนจัดเนื่องจากลมเฟิน (foehn) เขตที่สูงภาคกลางเป็นภูมิอากาศแบบทวีปชื้นในแผ่นดินตรงแบบ มีความแตกต่างของอุณหภูมิมากกว่าระหว่างฤดูร้อนและฤดูหนาว ตลอดจนมีความแตกต่างระหว่างกลางวันกลางคืนมาก หยาดน้ำฟ้าเบาบาง แม้ฤดูหนาวปกติมีหิมะตก เขตภูเขาซูโงกุและเกาะชิโกกุกันทะเลในแผ่นดินเซโตะจากลมตามฤดูกาล ทำให้มีลมฟ้าอากาศไม่รุนแรงตลอดปี ชายฝั่งแปซิฟิกมีลักษณะภูมิอากาศแบบกึ่งเขตร้อนชื้นซึ่งมีฤดูหนาวไม่รุนแรง มีหิมะตกบางครั้ง และฤดูร้อนที่ร้อนชื้นเนื่องจากลมฤดูกาลจากทิศตะวันออกเฉียงใต้ หมู่เกาะริวกิวมีภูมิอากาศแบบกึ่งเขตร้อน โดยมีฤดูหนาวอบอุ่นและฤดูร้อนร้อน หยาดน้ำฟ้าหนักมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างฤดูฝน^[27]

อุณหภูมิเฉลี่ยในฤดูหนาวในประเทศญี่ปุ่นอยู่ที่ 5.1 องศาเซลเซียส และอุณหภูมิเฉลี่ยในฤดูร้อนอยู่ที่ 25.2 องศาเซลเซียส^[28] อุณหภูมิสูงสุดที่เคยวัดได้ในประเทศญี่ปุ่นอยู่ที่ 41.0 องศาเซลเซียส ซึ่งมีบันทึกเมื่อวันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2556^[29] ฤดูฝนหลักเริ่มในต้นเดือนพฤษภาคมในโอกินาวะ และแนวฝนจะค่อย ๆ เคลื่อนขึ้นเหนือจนถึงฮกไกโดในปลายเดือนกรกฎาคม ในฮนชูส่วนใหญ่ ฤดูฝนเริ่มก่อนกลางเดือนมิถุนายนและกินเวลาประมาณหกสัปดาห์ ในปลายฤดูร้อนและต้นฤดูใบไม้ร่วง พายุไต้ฝุ่นมักนำพาฝนตกหนักมา^[30]

ภาพกลุ่มเกาะญี่ปุ่นถ่ายจากดาวเทียม

ความหลากหลายทางชีวภาพ

ลิงกังญี่ปุ่นที่บ่อน้ำพุร้อนจิโกะคุคะนิ มีชื่อเสียงว่าแช่สโนว์บาในฤดูหนาว

ประเทศญี่ปุ่นมีเขตชีวภาพป่าเก้าเขตซึ่งสะท้อนภูมิอากาศและภูมิศาสตร์ของหมู่เกาะญี่ปุ่น มีตั้งแต่ป่าใบกว้างชื้นกึ่งเขตร้อนในหมู่เกาะริวกิวและหมู่เกาะโอะซะวะวะระ จนถึงป่าผสมและใบกว้างเขตอบอุ่นในเขตภูมิอากาศไม่รุนแรงในหมู่เกาะหลัก จนถึงป่าสนเขาเขตอบอุ่นในส่วนฤดูหนาวหนาวเย็นในเกาะทางเหนือ ประเทศญี่ปุ่นมีสัตว์ป่ากว่า 90,000 ชนิด รวมทั้งหมีสีน้ำตาล ลิงกังญี่ปุ่น ทะนุกิ หนูนาญี่ปุ่นใหญ่ และซาลาแมนเดอร์ยักษ์ญี่ปุ่น มีการตั้งเครือข่ายอุทยานแห่งชาติขนาดใหญ่เพื่อคุ้มครองพื้นที่สำคัญของพืชและสัตว์ตลอดจนเขตพื้นที่ชุ่มน้ำตามอนุสัญญาแรมซาร์สามสิบเจ็ดแห่ง มีสี่แหล่งทะเบียนในรายการมรดกโลกของยูเนสโก

สิ่งแวดล้อม

ในช่วงการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วหลังสงครามโลกครั้งที่สอง นโยบายสิ่งแวดล้อมถูกรัฐบาลและบริษัทอุตสาหกรรมลดความสำคัญ ผลทำให้มีมลภาวะสิ่งแวดล้อมแพร่หลายในคริสต์ทศวรรษ 1950 และ 1960 เพื่อสนองต่อความกังวลที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว รัฐบาลจึงริเริ่มกฎหมายคุ้มครองสิ่งแวดล้อมหลายฉบับในปี พ.ศ. 2513^[31] วิกฤตการณ์น้ำมันในปี พ.ศ. 2516 ยังส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากประเทศญี่ปุ่นขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ^[32] ปัญหาสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันได้แก่ มลภาวะทางอากาศในเมือง การจัดการขยะ ยูโทรฟิเคชันน้ำ การอนุรักษ์ธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ การจัดการเคมีและความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์^[33]

ประเทศญี่ปุ่นจัดอยู่ในอันดับที่ 39 ในดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อมปี พ.ศ. 2559 ซึ่งวัดความผูกมัดของประเทศต่อความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม^[34] ในฐานะเจ้าภาพและผู้ลงนามพิธีสารเกียวโตปี พ.ศ. 2540 ประเทศญี่ปุ่นอยู่ภายใต้ข้อผูกพันตามสนธิสัญญาในการลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์และใช้วิธีการเพิ่มเติมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ^[35]

ประวัติศาสตร์

ยุคก่อนประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์โบราณ

เครื่องปั้นดินเผายุคโจมง

วัฒนธรรมยุคหินเก่าประมาณ 30,000 ปีก่อน ค.ศ. เป็นหลักฐานการอยู่อาศัยของมนุษย์บนกลุ่มเกาะญี่ปุ่นครั้งแรกเท่าที่ทราบ หลังจากนั้นเป็นยุคโจมงเมื่อประมาณ 14,000 ปีก่อน ค.ศ. ที่มีวัฒนธรรมนักล่าสัตว์หาของป่ากึ่งอยู่กับที่ยุคหินกลางถึงยุคหินใหม่ ซึ่งมีลักษณะโดยการอาศัยอยู่ในหลุมและเกษตรกรรมเรียบง่าย^[36] รวมทั้งบรรพบุรุษของชาวโอนุและชาวยะมะโตะร่วมสมัยด้วย^{[37][38]} เครื่องดินเผาตกแต่งจากยุคนี้ยังเป็นตัวอย่างเครื่องดินเผาเก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งที่ยังเหลือรอดในโลกด้วยประมาณ 300 ปีก่อน ค.ศ. ชาวยะโยะอิเริ่มเข้าสู่หมู่เกาะญี่ปุ่น ผสมผสานกับโจมอน^[39] ยุคยะโยะอิซึ่งเริ่มตั้งแต่ประมาณ 500 ปีก่อน ค.ศ. มีการริเริ่มการปฏิวัติอย่างการทำนาข้าวเปียก^[40] เครื่องดินเผาแบบใหม่^[41] และโลหะวิทยาที่รับมาจากจีนและเกาหลี^[42]

ญี่ปุ่นปรากฏครั้งแรกในประวัติศาสตร์ลายลักษณ์อักษรในฮันชู (บันทึกประวัติศาสตร์อัน) ของจีน^[43] ตามบันทึกสามก๊ก ราชอาณาจักรทรงอำนาจที่สุดในกลุ่มเกาะญี่ปุ่นระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 3 เรียก ยะมะโตะโกะกุ มีกาเผยแผ่ศาสนาพุทธ เข้าประเทศญี่ปุ่นจากอาณาจักรแพ็กเจ (เกาหลีปัจจุบัน) และได้รับอุปถัมภ์โดยเจ้าชายโซโตะกุ และการพัฒนาศาสนาพุทธญี่ปุ่นในเวลาต่อมาได้รับอิทธิพลจากจีนเป็นหลัก^[44] แม้มีการต่อต้านในช่วงแรก แต่ศาสนาพุทธได้รับการส่งเสริมจากชนชั้นปกครองและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในช่วงต้นยุคอะสุกะ (ค.ศ. 592–710)^[45]

ยุคนาระ (พ.ศ. 1253–1337) มีการกำเนิดรัฐญี่ปุ่นแบบรวมอำนาจปกครองโดยมีศูนย์กลางอยู่ที่ราชสำนักจักรพรรดิในเฮโจเกียว (จังหวัดนาระปัจจุบัน) ยุคนาระเริ่มมีวรรณคดีตลอดจนการพัฒนาศิลปะและสถาปัตยกรรมที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาพุทธ^[46] การระบาดของโรคฝีดาษในปี พ.ศ. 1278–1280 เชื่อว่าฆ่าประชากรญี่ปุ่นไปมากถึงหนึ่งในสาม^[47] ในปี พ.ศ. 1327 จักรพรรดิคัมมูย้ายเมืองหลวงจากนาระไปนางาโอกะเกียว และเฮอังเกียว (นครเกียวโตปัจจุบัน) ในปี พ.ศ. 1337

นับเป็นจุดเริ่มต้นของยุคเฮอัง (พ.ศ. 1337–1728) ซึ่งวัฒนธรรมญี่ปุ่นเฉพาะถิ่นชัดเจนกำเนิด โดยที่เห็นได้ชัดที่สุดคือ ศิลปะ กวีและร้อยแก้ว ตำนานเก็นจิของมูราซากิ ชิกิบุ และ "คิมิเงโยะ" เนื้อร้องเพลงชาติประเทศญี่ปุ่นปัจจุบัน ก็มีการเขียนขึ้นในช่วงนี้^[48]

ศาสนาพุทธเริ่มแพร่ขยายระหว่างยุคเฮอัง ผ่านสองนิกายหลัก ได้แก่ เท็นไดและชินงน สุชาวดี (โจโคชู โจโคชินชู) ได้รับความนิยมมากกว่าในครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 11

ยุคเจ้าขุนมูลนาย

ยุคเจ้าขุนมูลนายของญี่ปุ่นมีลักษณะจากการถือกำเนิดและการครอบงำของชนชั้นนักรบซามูไร ใน พ.ศ. 1728 จักรพรรดิโกะ-โทะบะทรงแต่งตั้งซามูไร มินะโมะโตะ โนะ โยริโตะโมะ เป็นโชกุน หลังพิชิตตระกูลไทระในสงครามเก็มเป โยริโตะโมะตั้งฐานอำนาจในคัมมะกุระ หลังเขาเสียชีวิต ตระกูลโฮโจเถลิงอำนาจเป็นผู้สำเร็จราชการให้โชกุน มีการเผยแพร่ศาสนาพุทธสำนักเซนจากจีนในยุคคัมมะกุระ (พ.ศ. 1728–1876) และได้รับความนิยมในชนชั้นซามูไร รัฐบาลโชกุนคัมมะกุระขับไล่การปกครองของมองโกลสองครั้งใน พ.ศ. 1817 และ 1824 แต่สุดท้ายถูกจักรพรรดิโกะ-ไดโงะโค่นล้ม ส่วนจักรพรรดิโกะ-ไดโงะก็ถูกอะชิกะวะ ทะกะอุจิพิชิตอีกทอดหนึ่งใน พ.ศ. 1879

อะชิกะวะ ทะกะอุจิตั้งรัฐบาลโชกุนในมูโระมะชิ จังหวัดเกียวโต เป็นจุดเริ่มต้นของยุคมูโระมะชิ (พ.ศ. 1879–2116) รัฐบาลโชกุนอะชิกะวะรุ่งเรืองในสมัยของอะชิกะวะ โยะชิมิสึ และวัฒนธรรมที่ตั้งอยู่บนศาสนาพุทธแบบเซ็น (ศิลปะมียะบิ) แพร่กระจาย ต่อมาศิลปะมียะบิวิวัฒน์เป็นวัฒนธรรมอิ้งะชิยะมะ และเจริญจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 16 (ประมาณพุทธศตวรรษที่ 21–22) อีกด้านหนึ่ง รัฐบาลโชกุนอะชิกะวะสมัยต่อมาไม่สามารถควบคุมขุนศึกเจ้าขุนมูลนาย (ไดเมียว) ได้ และเกิดสงครามกลางเมือง (สงครามโอนิน) ใน พ.ศ. 2010 เปิดฉากยุคเซ็งโงะกุ ("รณรัฐ") ยาวนานนับศตวรรษ

ระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 16 มีพ่อค้าและมิชชันนารีคณะเยสุอิตจากประเทศโปรตุเกสเดินทางถึงญี่ปุ่นเป็นครั้งแรก และเริ่มการค้าขายและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างญี่ปุ่นกับโลกตะวันตก (การค้าน้ำตาล) โดยตรง ทำให้โอะดะ โนะบุนะจะได้เทคโนโลยีและอาวุธปืนยุโรปซึ่งเขาใช้พิชิตไดเมียวคนอื่นหลายคน การรวบอำนาจของเขาเริ่มยุคอะซุชิโมะโมะยะมะ (พ.ศ. 2116–2146) หลังโนบุนะจะถูกอะเกะชิ มิสึอิโคะลบฆ่าใน พ.ศ. 2125 โทะโยะโตะมิอิเคะโยะชิ ผู้สืบทอดของโนบุนะะ รวมประเทศใน พ.ศ. 2133 และเปิดฉากบุกครองเกาหลี 2 ครั้งใน พ.ศ. 2135 และ 2140 แต่ไม่ประสบความสำเร็จ

หลังอิเคะโยะชิถึงแก่อสัญกรรม โทะกุงะวะ อิเอะยะซุตั้งตนเองเป็นผู้สำเร็จราชการแทนบุตรของอิเคะโยะชิและใช้ตำแหน่งให้ได้มาซึ่งการสนับสนุนทางการเมืองและการทหาร อิเอะยะซุเอาชนะไดเมียวต่าง ๆ ได้ในยุทธการที่เซะกิงะฮะระใน พ.ศ. 2143 ต่อมาใน พ.ศ. 2146 จักรพรรดิโกะ-โยเซิจึงทรงแต่งตั้งเขาเป็นโชกุน เขาตั้งรัฐบาลโชกุนโทะกุงะวะในเอโดะ (กรุงโตเกียวปัจจุบัน) รัฐบาลโชกุนโทะกุงะวะออกมาตรการซึ่งรวมมูเกะโชะฮัตโตะเป็นจรรยาบรรณสำหรับควบคุมไดเมียวอัตตานติ และนโยบายชะโกะกุ ("ประเทศปิด") ใน พ.ศ. 2182 ซึ่งกินเวลานานสองศตวรรษครึ่งและเป็นยุคเอกภาพทางการเมืองที่เรียก ยุคเอโดะ (พ.ศ. 2146–2411) การศึกษาศาสตร์ตะวันตก ที่เรียก รังะกุ ยังคงมีต่อผ่านการติดต่อกับดินแดนแทรกของเนเธอร์แลนด์ที่เดจิมะในนางาซากิ ยุคเอโดะยังทำให้โคะงะกุ ("การศึกษาชาติ") หรือการศึกษาประเทศญี่ปุ่นโดยคนญี่ปุ่น เจริญด้วย

ยุคใหม่

สมเด็จพระจักรพรรดิเมจิ มีการฟื้นฟูการปกครองแบบจักรวรรดิในช่วงปลายรัฐบาลโชกุนโทะกุงะวะ

วันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2397 พลเรือจัตวา แมทธิว ซี. เพอร์รี และ "เรือดำ" แห่งกองทัพเรือสหรัฐบังคับให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศต่อโลกภายนอกด้วยสนธิสัญญาคานางาวะ สนธิสัญญาลี้ภัยกันกับประเทศตะวันตกในยุคกะบะสึนามาซึ่งวิกฤตทางเศรษฐกิจและการเมือง การล่าออกของโชกุนนัสึสงครามโบะชิง และการสถาปนารัฐรวมอำนาจปกครองที่เป็นเอกภาพในนามภายใต้จักรพรรดิ (การฟื้นฟูเมจิ)^[49]

ประเทศญี่ปุ่นรับสถาบันการเมือง ตุลาการและทหารแบบตะวันตกและอิทธิพลทางวัฒนธรรมตะวันตกรวมเข้ากับวัฒนธรรมดั้งเดิมขงประเทศสำหรับการกลายเป็นอุตสาหกรรมสมัยใหม่ โดยผ่านกระบวนการกลายเป็นตะวันตกระหว่างการฟื้นฟูเมจิในปี พ.ศ. 2411 คณะรัฐมนตรีจัดตั้งคณะองคมนตรี ริเริ่มรัฐธรรมนูญเมจิ และเรียกประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ การฟื้นฟูเมจิเปลี่ยนจักรวรรดิญี่ปุ่นให้เป็นมหาอำนาจอุตสาหกรรมซึ่งมุ่งใช้ความขัดแย้งทางทหารเพื่อขยายเขตอิทธิพลของตน หลังคว้าชัยในสงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่หนึ่ง (พ.ศ. 2437–2438) และสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น (พ.ศ. 2447–2448) ประเทศญี่ปุ่นเข้าควบคุมไต้หวัน เกาหลีและครึ่งใต้ของเกาะซาลิน ประชากรญี่ปุ่นเพิ่มจาก 35 ล้านคนในปี พ.ศ. 2416 เป็น 70 ล้านคนในปี พ.ศ. 2478

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งทำให้ญี่ปุ่นซึ่งอยู่ฝ่ายสัมพันธมิตรผู้ชนะ สามารถขยายอำนาจและอาณาเขตในทวีปเอเชียต่อไปอีก ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีช่วง "ประชาธิปไตยไทโช" (พ.ศ. 2455–2469) แต่คริสต์ทศวรรษ 1920 (ประมาณพุทธทศวรรษ 2460) ประชาธิปไตยที่เปราะบางตกอยู่ภายใต้การเลื่อนทางการเมืองสู่ฟาสซิสต์ มีการผ่านกฎหมายปราบปรามการเห็นต่างทางการเมืองและมีความพยายามรัฐประหารหลายครั้ง "ยุคโชวะ" ต่อมาอำนาจของกองทัพเริ่มเพิ่มขึ้นและนำญี่ปุ่นสู่

การขยายอาณาเขตและการเสริมสร้างแสนยานุภาพ ตลอดจนเผด็จการเบ็ดเสร็จและลัทธิคลั่งชาติซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอุดมการณ์ฟาสซิสต์ ในปี พ.ศ. 2474 ประเทศญี่ปุ่นบุกครองและยึดครองแมนจูเรีย เมื่อนานาชาติประณามการครอบครองนี้ ประเทศญี่ปุ่นก็ล่าออกจากสันนิบาตชาติในปี พ.ศ. 2476^[50] ในปี พ.ศ. 2479 ญี่ปุ่นลงนามกติกาสัญญาต่อต้านคอมมิวนิสต์กับนาซีเยอรมนี และกติกาสัญญาไตรภาคีในปี พ.ศ. 2483 เข้าร่วมกับฝ่ายอักษะ^[51] หลังพ่ายในสงครามชายแดนโซเวียต-ญี่ปุ่นที่กินเวลาสั้น ๆ ประเทศญี่ปุ่นเจรจาจากติกาสัญญาความเป็นกลางโซเวียต-ญี่ปุ่น ซึ่งกินเวลาถึงปี พ.ศ. 2488 เมื่อสหภาพโซเวียตบุกครองแมนจูเรีย

ในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นได้เสริมสร้างอำนาจทางการเมืองให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น หลังจากญี่ปุ่นถูกกีดกันทางการค้าจากสหรัฐอเมริกา ต่อมาจึงได้เปิดฉากสงครามในแถบเอเชียแปซิฟิก (ซึ่งรู้จักกันทั่วไปในชื่อ สงครามมหาเอเชียบูรพา) ในวันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ. 2484 โดยการโจมตีฐานทัพเรือสหรัฐอเมริกาที่อ่าวเพิร์ล และการขยายทัพเข้ามายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นดินแดนอาณานิคมของสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักรและ

นักรบซามูไรสู้รบกับมองโกลระหว่างการบุกครองญี่ปุ่นของมองโกล (Suenaga, 1836)

วัดคิงกะกุ ในเมืองเกียวโต

เนเธอร์แลนด์ ตลอดสงครามครั้งนั้น ญี่ปุ่นสามารถยึดครองประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ทั้งหมด แต่หลังจากที่ญี่ปุ่นพ่ายแพ้ให้แก่สหรัฐอเมริกาในการรบทางน้ำในมหาสมุทรแปซิฟิกหลังจากยุทธนาวีแห่งมิดเวย์ (พ.ศ. 2485) ญี่ปุ่นก็ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก็ยังไม่ยอมแพ้แก่ฝ่ายสัมพันธมิตรโดยง่าย เมื่อต้องเผชิญหน้ากับระเบิดปรมาณูของสหรัฐอเมริกา ซึ่งถูกทิ้งที่เมืองฮิโรชิมาและนางาซากิ (ในวันที่ 6 และ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2488 ตามลำดับ) และการรุกรานของสหภาพโซเวียต (วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2488) ญี่ปุ่นจึงประกาศยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไขในวันที่ 15 สิงหาคม ปีเดียวกัน^[52] สงครามทำให้ญี่ปุ่นต้องสูญเสียพลเมืองนับล้านคนและทำให้อุตสาหกรรมและโครงสร้างพื้นฐานของประเทศเสียหายอย่างหนัก ฝ่ายสัมพันธมิตรซึ่งนำโดยสหรัฐอเมริกาส่งพลเอกดักลาส แมกอาร์เธอร์เข้ามาควบคุมญี่ปุ่นตั้งแต่หลังสงครามจบ

ปี พ.ศ. 2490 ประเทศญี่ปุ่นเริ่มใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ซึ่งเน้นวัตรประชาธิปไตยเสรีนิยม การยึดครองญี่ปุ่นของฝ่ายสัมพันธมิตรสิ้นสุดเมื่อมีการลงนามสนธิสัญญาซานฟรานซิสโกในปี พ.ศ. 2499^[53] และญี่ปุ่นได้เป็นสมาชิกสหประชาชาติในปี พ.ศ. 2499^[54] หลังสงคราม ญี่ปุ่นสามารถพัฒนาทางเศรษฐกิจด้วยอัตราการเจริญเติบโตที่สูงมากจนกลายเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับสองของโลก จนถูกประเทศจีนแซงในปี พ.ศ. 2553 แต่การเติบโตดังกล่าวหยุดในช่วงกลางคริสต์ทศวรรษ 1990 เมื่อญี่ปุ่นประสบภาวะเศรษฐกิจถดถอย^[55] ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 การเติบโตทางบวกส่งสัญญาณการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจแบบค่อยเป็นค่อยไป^[56] วันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2554 ประเทศญี่ปุ่นประสบแผ่นดินไหวครั้งใหญ่สึนามิครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของประเทศ ซึ่งยังส่งผลให้เกิดภัยพิบัตินิวเคลียร์ฟูกูชิมะไดอิจิ

ระเบิดนิวเคลียร์แฟทแมนที่ถูกทิ้งลงนางาซากิในวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2488

การเมือง

ประเทศญี่ปุ่นมีรูปแบบรัฐเป็นราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ โดยที่จักรพรรดิมีพระราชอำนาจจำกัด ทรงเป็นประมุขในทางพิธีการ ซึ่งรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า ทรงเป็น "สัญลักษณ์แห่งรัฐและความสามัคคีของประชาชน"^[57] นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยเป็นของชาวญี่ปุ่น

อาคารสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

	
สมเด็จพระจักรพรรดินารูฮิโตะ	ชินโซ อะเบะ
จักรพรรดิตั้งแต่ปี พ.ศ. 2562	นายกรัฐมนตรีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2555

สภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตย ตั้งอยู่ในชิโยดะ กรุงโตเกียว สภา ใช้ระบบระบบสองสภา ประกอบด้วย *สภาผู้แทนราษฎร* 衆議院 เป็นสภาล่าง มีสมาชิกสรี้อยแปดสิบคนซึ่งมีวาระดำรงตำแหน่งสี่ปี และ *วุฒิสภา* (参議院) เป็นสภาสูง มีสมาชิกสองร้อยสี่สิบสองคนซึ่งมีวาระดำรงตำแหน่งหกปี โดยมีการเลือกตั้งสมาชิกราชมนตรีสภาจำนวนครึ่งหนึ่งสลับกันไปทุกสามปี สมาชิกของสภาทั้งสองมาจากการเลือกตั้งทั่วประเทศ ส่วนผู้มีสิทธิเลือกตั้งนั้นมีอายุสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป^[58] พรรคประชาธิปไตยรัฐธรรมนูญแห่งญี่ปุ่น (CDP) ที่

เป็นเสรีนิยมสังคม และพรรคประชาธิปไตยเสรีนิยม (LDP) ที่เป็นอนุรักษนิยมครองสภา LDP ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งเกือบตลอดมาตั้งแต่ปี 2498 ยกเว้นช่วงสั้น ๆ ระหว่างปี 2536 ถึง 2537 และระหว่างปี 2552 ถึง 2555

ระบบกฎหมายของญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากกฎหมายจีนมาแต่อดีต และมีพัฒนาการเป็นเอกเทศในยุคเอโดะผ่านทางเอกสารต่าง ๆ เช่น ประชุมราชนิติ (公事方御定書) ทั้งนี้ ตั้งแต่ต้นพุทธศตวรรษ 2400 เป็นต้นมา ได้มีการวางรากฐานระบบตุลาการในญี่ปุ่นขนานใหญ่โดยใช้ระบบซีวิลลอว์ของยุโรป โดยเฉพาะของฝรั่งเศสและเยอรมนี เป็นต้นแบบ เช่น ในปี 2439 รัฐบาลญี่ปุ่นประกาศใช้ประมวลกฎหมายแพ่ง (民法) โดยมีประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมัน เป็นต้นแบบ และคงมีผลใช้บังคับอยู่นับแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จนปัจจุบัน^[59] ระบบศาลของญี่ปุ่นแบ่งเป็นสี่ชั้นหลัก คือ ศาลสูงสุดและศาลชั้นล่างสามระดับ ประชุมกฎหมายหลักของญี่ปุ่นเรียก หกประมวล (六法)

การแบ่งเขตการปกครอง

ประเทศญี่ปุ่นแบ่งการปกครองออกเป็น 47 จังหวัด^[60] และแบ่งภาคออกเป็น 8 ภูมิภาค ซึ่งมักจะถูกจับเข้ากลุ่มตามเขตแดนที่ติดกันที่มีวัฒนธรรมและสำเนียงการพูดใกล้เคียงกัน ทุกจังหวัดมีผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งเป็นผู้บริหาร

ในแต่ละจังหวัดมีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็นเทศบาลย่อย ๆ ^[61] แต่ในปัจจุบันกำลังมีการปรับโครงสร้างการแบ่งเขตการปกครองโดยการรวมเทศบาลที่อยู่ใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน ซึ่งจะช่วยลดจำนวนเขตการปกครองย่อยและช่วยลดค่าใช้จ่ายในการบริหารเทศบาลลงได้ ^[62] การรวมเขตเทศบาลนี้เป็นนโยบายที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล โดยมีการคาดการณ์ที่จะลดจาก 3,232 เทศบาลใน พ.ศ. 2542 ให้เหลือ 1,773 เทศบาลใน พ.ศ. 2553 ^[63]

ประเทศญี่ปุ่นมีเมืองใหญ่เป็นจำนวนมาก ซึ่งแต่ละเมืองต่างมีส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมถึงมีสำเนียงภาษาที่แตกต่างกันออกไป

ฮกไกโด	โทโฮกุ	คันโต	ชูบุ
1. ฮกไกโด	2. อาโอโมริ 3. อิวาเตะ 4. มียาจิ 5. อากิตะ 6. ยามาغاتะ 7. ฟูกูชิมะ	8. อิบารากิ 9. โตจิ 10. กุมมะ 11. ไชตามะ 12. ชิบะ 13. โตเกียว 14. คานางาวะ	15. นิงาตะ 16. โทยามะ 17. อชิกาว่า 18. ฟูกูอิ 19. ยามานาชิ 20. นางาโนะ 21. กิฟุ 22. ชิซุโอกะ 23. ไอจิ
คันไซ	ชูโงกุ	ชิโกกุ	คีวชูและโอกินาวะ
24. มิเอะ 25. ซิงะ 26. เกียวโต 27. โอซากะ 28. เฮียวโงะ 29. นาระ 30. วากายามะ	31. ทตโตริ 32. ซิมาเนะ 33. โอokayama 34. ฮิโรชิมะ 35. ยามาอูจิ	36. โตกุชิมะ 37. คางาวะ 38. เอฮิเมะ 39. โคจิ	40. ฟูกูโอกะ 41. ซางะ 42. นางาซากิ 43. คูมาโมโตะ 44. โออิตะ 45. มียาซากิ 46. คาโกชิมะ 47. โอกินาวะ

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ทางทูตกับเกือบทุกประเทศเอกราชในโลก และเป็นสมาชิกปัจจุบันของสหประชาชาติตั้งแต่เดือนธันวาคม 2499 ประเทศญี่ปุ่นเป็นสมาชิกจี 7, เอเปก และ "อาเซียนบวกสาม" และเข้าร่วมการประชุมการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก ประเทศญี่ปุ่นลงนามข้อตกลงความมั่นคงกับประเทศออสเตรเลียในเดือนมีนาคม 2550^[64] และกับประเทศอินเดียในเดือนตุลาคม 2551^[65] เป็นผู้บริจาคความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการรายใหญ่อันดับห้าของโลก โดยบริจาคเงิน 9.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2557^[66]

ประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสหรัฐ นับแต่สหรัฐและพันธมิตรพิชิตญี่ปุ่นในสงครามโลกครั้งที่สอง ทั้งสองประเทศอ้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการกลาโหมอย่างใกล้ชิด สหรัฐเป็นตลาดสำคัญของสินค้าส่งออกของญี่ปุ่นและเป็นแหล่งนำเข้าหลักของญี่ปุ่น และผูกมัดป้องกันประเทศญี่ปุ่นโดยมีฐานทัพในประเทศญี่ปุ่นบางส่วนด้วยเหตุนี้^[67]

ประเทศญี่ปุ่นต่อสู้การควบคุมหมู่เกาะคูริได้ (ได้แก่ กลุ่มอิโตะโรฟู คุณะชิริ ชิโตะคัง และอะโอะมะะอิ) ของประเทศรัสเซีย ซึ่งสหภาพโซเวียตยึดครองในปี 2488 ประเทศญี่ปุ่นรับรู้การยืนยันของประเทศเกาหลีได้เกี่ยวกับหินลียงคอร์ท (หรือ "ทะเลชิมาะ" ในภาษาญี่ปุ่น) แต่ไม่ยอมรับ ประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ตึงเครียดกับประเทศจีนและประเทศไต้หวันเหนือหมู่เกาะเซ็งกะกุ และกับประเทศจีนเหนือสถานภาพของโอะกินะโทะริชิมะ

กองทัพ

กองทัพญี่ปุ่นถูกจำกัดสิทธิตามมาตรา 9 ของรัฐธรรมนูญแห่งญี่ปุ่น ซึ่งสละสิทธิของประเทศญี่ปุ่นในการประกาศสงครามและการใช้กำลังทหารในข้อพิพาทระหว่างประเทศ ฉะนั้น กองทัพญี่ปุ่นที่เรียก "กองกำลังป้องกันตนเองญี่ปุ่น" นั้นจึงเป็นกองทัพที่ไม่เคยสู้รบนอกประเทศญี่ปุ่น^[68] ประเทศญี่ปุ่นมีงบประมาณทางทหารสูงสุดประเทศหนึ่งในโลก^[69] จัดเป็นประเทศเอเชียอันดับสูงสุดในด้านสันติภาพโลก^[70] รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมปกครองกองทัพ และส่วนใหญ่ประกอบด้วยกองกำลังป้องกันตนเองภาคพื้นดินญี่ปุ่น กองกำลังป้องกันตนเองทางทะเลญี่ปุ่น กองกำลังป้องกันตนเองทางอากาศญี่ปุ่น ซึ่งกองกำลังป้องกันตนเองทางทะเลญี่ปุ่นเป็นผู้เข้าร่วมการฝึกซ้อมทางทะเลริมแปซิฟิก (RIMPAC) เป็นประจำ^[71] ล่าสุดมีการใช้กองทัพเพื่อปฏิบัติการรักษาสันติภาพ โดยการวางกำลังในประเทศอิรักเป็นการใช้กองทัพญี่ปุ่นนอกประเทศครั้งแรกนับแต่สงครามโลกครั้งที่สอง^[72] สหพันธรัฐกิจญี่ปุ่นเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกการห้ามส่งอาวุธออกเพื่อให้ประเทศญี่ปุ่นสามารถเข้าร่วมโครงการนานาชาติอย่างเครื่องบินขับไล่จูโจมร่วม (Joint Strike Fighter) ได้^[73]

นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น ชินโซ อะเบะ กับประธานาธิบดีสหรัฐ ดอนัลด์ ทรัมป์

ในคริสต์ศตวรรษที่ 21 มีการเปลี่ยนแปลงดุลอำนาจโลกอย่างรวดเร็วร่วมกับโลกาภิวัตน์ สิ่งแวดล้อมความมั่นคงรอบประเทศญี่ปุ่นทวีความรุนแรงมากขึ้นอันสังเกตได้จากการพัฒนานิวเคลียร์และขีปนาวุธของประเทศเกาหลีเหนือ ภัยคุกคามข้ามชาติซึ่งมีเหตุจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีรวมทั้งการก่อการร้ายระหว่างประเทศและการโจมตีไซเบอร์ก็เพิ่มความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ^[74] ประเทศญี่ปุ่นรวมทั้งกองกำลังป้องกันตนเองได้เข้ามีส่วนร่วมอย่างถึงที่สุดในความพยายามธำรงและฟื้นฟูสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

ประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ทางทหารใกล้ชิดกับสหรัฐ พันธมิตรความมั่นคงสหรัฐ—ญี่ปุ่นเป็นหลักหมุดของนโยบายการต่างประเทศของชาติ^[75] นับแต่เป็นสมาชิกสหประชาชาติในปี 2499 ประเทศญี่ปุ่นเคยเป็นสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงเป็นเวลารวม 20 ปี วาระล่าสุดในปี 2552 และ 2553

ในเดือนพฤษภาคม 2557 นายกรัฐมนตรีชินโซ อะเบะกล่าวว่าประเทศญี่ปุ่นต้องการลดการวางเฉยที่อ้างมาตลอดตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองยุติและรับผิดชอบความมั่นคงในภูมิภาคมากขึ้น เขากล่าวว่าประเทศญี่ปุ่นต้องการมีบทบาทสำคัญและเสนอความช่วยเหลือแก่ประเทศเพื่อนบ้านของญี่ปุ่น^[76] ความตึงเครียดล่าสุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศเกาหลีเหนือได้จุดชนวนการถกเถียงรอบใหม่เรื่องสถานภาพของกองกำลังป้องกันตนเองญี่ปุ่นและความสัมพันธ์กับสังคมญี่ปุ่น^[77] แนวทางกองทัพญี่ปุ่นฉบับใหม่ที่มีประกาศในเดือนธันวาคม 2553 จะขึ้นากองกำลังป้องกันตนเองญี่ปุ่นจากความสนใจสมัยสงครามเย็นต่ออดีตสหภาพโซเวียตสู่ประเทศจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับข้อพิพาทดินแดนเหนือหมู่เกาะเซ็งกะกุ^[78]

เศรษฐกิจ

ตลาดหลักทรัพย์โตเกียว เป็นตลาดหลักทรัพย์ที่ใหญ่เป็นอันดับสองของโลก

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นได้รับความบอบช้ำจากสงครามเป็นอย่างมาก แต่ก็สามารถฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็วเพราะปัจจัยหลายอย่างเช่นการทำงานที่ดีของรัฐบาล แรงงานที่ถูกและมีคุณภาพ อัตราการออมและการลงทุนที่สูง^[79] ในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2500-2520 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจญี่ปุ่นเติบโตอย่างมาก อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจที่แท้จริงในช่วงพุทธศตวรรษที่ 2500, 2510 และ 2520 เฉลี่ยร้อยละ 10, 5 และ 4 ตามลำดับ^[80] โดยได้รับการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจจากสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ช่วงต้นพุทธศตวรรษที่ 2510 ญี่ปุ่นประสบปัญหาค่าเงินเยนแข็งตัวจนทำให้บริษัทจำนวนมากย้ายฐานการผลิตออกไปนอกประเทศ หลังจากเกิดฟองสบู่แตกต้นพุทธศตวรรษที่ 2530 เศรษฐกิจก็เริ่มชะลอตัว และส่งผลต่อเนื่องตลอดพุทธศตวรรษที่ 2530 รัฐบาลพยายามกระตุ้นเศรษฐกิจด้วยวิธีต่าง ๆ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ และยังคงชะงักจากผลกระทบของเศรษฐกิจชะลอตัวในปี พ.ศ. 2543 ^[81] สภาพเศรษฐกิจหลังจากปี พ.ศ. 2548 ดูเหมือนจะฟื้นตัวขึ้นจากตัวเลขการขยายตัวของจีดีพีที่สูงขึ้น แต่ญี่ปุ่นก็กลับประสบปัญหาอีกครั้งเมื่อเกิดวิกฤติทางการเงินที่ส่งผลกระทบไปทั่วโลก^{[82][83]} แม้ว่าธุรกิจภาคการเงินของญี่ปุ่นได้รับผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ เพราะทศวรรษแห่งภาวะเศรษฐกิจซบเซาที่ทำให้ญี่ปุ่นระมัดระวังในการลงทุนมากขึ้น^[84] แต่การที่ญี่ปุ่นพึ่งพาการส่งออกรถยนต์และสินค้าอิเล็กทรอนิกส์มากเกินไปก็ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ และทำให้เกิดปัญหาการว่างงานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว^[85]

ญี่ปุ่นมีเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ของโลก^[86] รองจากสหรัฐอเมริกา เมื่อวัดด้วยจีดีพีก่อนปรับอัตราเงินเฟ้อ (ประมาณ 4.5 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ) ^[86] และอันดับที่ 3 รองจากสหรัฐอเมริกาและจีน เมื่อวัดด้วยอำนาจการซื้อ^[87] ญี่ปุ่นมีกำลังการผลิตที่สูงและเป็นประเทศต้นกำเนิดของผู้ผลิตชั้นนำที่ก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น รถยนต์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักร เหล็กกล้า โลหะนอกกลุ่มเหล็ก เรือ สารเคมี^[88]

จากข้อมูลใน พ.ศ. 2548 แรงงานของประเทศญี่ปุ่นมีจำนวน 66.7 ล้านคน^[89] ญี่ปุ่นมีอัตราว่างงานที่ต่ำคือประมาณร้อยละ 4^[89] ค่าจีดีพีต่อหัวมุงการทำงานอยู่ในอันดับที่ 20 ของโลกใน พ.ศ. 2548 และเป็นอันดับ 1 ของเอเชีย^[90] บริษัทใหญ่ของญี่ปุ่นหลายแห่งมีชื่อเสียงไปทั่วโลก เช่นโตโยต้า โซนี่ เอ็นทีที โคโคโม แคนนอน ฮอนด้า ทาเคดา นินเทนโด นิปปอน สตีล และ เซเว่น อีเลฟเว่น ญี่ปุ่นเป็นต้นกำเนิดของธนาคารที่ใหญ่ที่สุดหลายแห่ง^[91] ตลาดหลักทรัพย์โตเกียวซึ่งมักจะเป็นที่รู้จักเพราะดัชนีนิเคอิมีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ของโลกเมื่อวัดด้วยมูลค่าตลาด^[92]

ญี่ปุ่นมีลักษณะเฉพาะในการทำธุรกิจหลายอย่าง เช่นเคระสีหรือระบบเครือข่ายบริษัทจะมีอิทธิพลในเชิงธุรกิจ การจ้างงานตลอดชีวิตและการเลื่อนขั้นตามความอาวุโสจะพบเห็นได้ทั่วไป บริษัทที่มีความสัมพันธ์ทางธุรกิจจะถือหุ้นของกันและกัน^[93] ผู้ถือหุ้นมักจะไม่มีบทบาทกับการบริหารของบริษัท^[94] แต่ในปัจจุบันญี่ปุ่นเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงออกจากระบบเก่า ๆ เหล่านี้^{[95][94]}

ใน พ.ศ. 2548 พื้นที่ที่ใช้ในการเกษตรกรรมมีเพียงร้อยละ 12.6^[96] และมีประชากรที่ประกอบการเกษตรเพียงร้อยละ 6.6^[97]เท่านั้น ผลผลิตทางการเกษตรที่ผลิตได้มากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ได้แก่ ข้าว มัน และชา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ญี่ปุ่นต้องพึ่งพาการนำเข้าอาหารถึงร้อยละ 60 จึงเป็นประเทศที่มีอัตราการเลี้ยงตนเองค่อนข้างต่ำ^{[98][99]} ในระยะหลังกระแสความกังวลเรื่องความปลอดภัยของอาหารทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศเป็นที่ต้องการมากขึ้น

โครงสร้างพื้นฐาน

รถไฟชิงกันเซ็งหรือรถไฟหัวกระสุนซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีเดินทางที่แพร่หลายในญี่ปุ่น

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมที่ การคมนาคมในประเทศญี่ปุ่น

ใน พ.ศ. 2548 ร้อยละ 50 ของพลังงานที่ใช้ในญี่ปุ่นผลิตจากปิโตรเลียม ร้อยละ 20 จากถ่านหิน ร้อยละ 14 จากก๊าซธรรมชาติ^[100] การผลิตพลังงานไฟฟ้าจากนิวเคลียร์มีปริมาณหนึ่งในสี่ของการผลิตไฟฟ้าทั้งหมด^[100] แต่หลังจากเกิดเหตุอุบัติเหตุนิวเคลียร์ฟูกูชิมะไดอิจิ รัฐบาลญี่ปุ่นก็วางแผนที่จะเลิกใช้พลังงานนิวเคลียร์ภายในทศวรรษที่ 2570^[101]

โรงงานไฟฟ้านิวเคลียร์อิกะตะ

ญี่ปุ่นมีบริษัทรถไฟหลายแห่ง เช่นกลุ่มบริษัทรถไฟญี่ปุ่น รถไฟฮังคิว รถไฟเซบู และบริษัทเคโอ ซึ่งแข่งขันกันด้านบริการในพื้นที่ต่าง ๆ ปัจจุบันที่รถไฟชิงกันเซ็งซึ่งเปิดใช้ตั้งแต่ พ.ศ. 2507 มีเครือข่ายเชื่อมโยงเมืองหลักเกือบทั่วประเทศ รถไฟของญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักในเรื่องตรงต่อเวลา^[102] ทางรถไฟญี่ปุ่น ระยะทางรวมทั้งสิ้น23,474 กิโลเมตรแบ่งเป็น ราง 1.435 เมตร สำหรับวิ่งรถไฟความเร็วสูงหรือรถไฟได้ดินหลายเมือง ระยะทาง 2,664 กม รางรถไฟ 1.067 เมตร สำหรับรถไฟ

ขานเมืองรถไฟทางไกล ระยะทาง 22,445 กม. ทางด่วนแห่งชาติ ของประเทศญี่ปุ่นมีระยะทางทั้งสิ้น 11,520 กิโลเมตร การเดินทางโดยเครื่องบินเป็นที่นิยมและมีสนามบิน 173 แห่งทั่วประเทศ สนามบินฮาเนดะที่ส่วนใหญ่ให้บริการเที่ยวบินภายในประเทศเป็นสนามบินที่หนาแน่นที่สุดในเอเชีย^[103] สนามบินนานาชาติที่สำคัญได้แก่สนามบินนาริตะ สนามบินคันไซ และสนามบินนานาชาตินางาโย แต่การก่อสร้างสนามบินบางแห่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการใช้งบประมาณเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจมากกว่าเพื่อประโยชน์ใช้สอยจริง^[104] สนามบินบางแห่งขาดทุนมาตลอดตั้งแต่เปิดทำการ^[105]

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

โมดูลคิโอบขององค์การสำรวจอวกาศญี่ปุ่น

ญี่ปุ่นเป็นประเทศแนวหน้าในการวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์โดยมีภาคเอกชนเป็นผู้ลงทุนหลัก^[106] ญี่ปุ่นมีจำนวนการขอสิทธิบัตรเป็นอันดับ 3 ของโลก^[107] ตัวอย่างของผลงานทางเทคโนโลยีของญี่ปุ่นที่สำคัญ ได้แก่อิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์ เครื่องจักร วิศวกรรมด้านแผ่นดินไหวที่สร้างขึ้นมาเพื่ออยู่รอด สารเคมี สารกึ่งตัวนำ และเหล็ก เป็นต้น ญี่ปุ่นเป็นผู้ผลิตรถยนต์รายใหญ่ที่สุด เป็นอันดับ 3 ของ โลก^[108] เป็นประเทศต้นกำเนิดของบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ 6 บริษัทจากผู้ผลิต 15 บริษัทที่ใหญ่ที่สุด และผู้ผลิตรถกึ่งตัวนำ 7 บริษัทจาก 20 บริษัทที่ใหญ่ที่สุด

หุ่นยนต์อาซิโมของฮอนด้า

สหรัฐอเมริกา^[109] ของฮอนด้าและโตโยต้าเป็นที่ยอมรับว่าประหยัดพลังงานมากที่สุดและปลอดภัยได้น้อย^{[110][111]} ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความพยายามของเทคโนโลยีระบบไฮบริด เชื้อเพลิง ญี่ปุ่นมีจำนวนสิทธิบัตรในด้านเซลล์เชื้อเพลิงเป็นอันดับหนึ่งของโลก^[112]

องค์การสำรวจอวกาศญี่ปุ่นเป็นหน่วยงานวิจัยและพัฒนาทางด้านอวกาศ สังเกตการณ์ทางดาราศาสตร์และจักรวาลวิทยาของญี่ปุ่น และเป็นหนึ่งในสมาชิกของโครงการความร่วมมือการสร้างสถานีอวกาศนานาชาติและโมดูลคิโอบี มีกำหนดที่จะส่งขึ้นไปเพื่อต่อกับสถานีอวกาศนานาชาติในการขนถ่ายขยะอวกาศใน พ.ศ. 2552^[113]

ประชากร

จากการสำรวจในวันที่ 1 สิงหาคม 2012 ญี่ปุ่นมีประชากรประมาณ 127,692,273 คน^[114] ประชากรส่วนใหญ่ใช้ภาษาและมีวัฒนธรรมที่เหมือนกัน โดยมีชาวต่างชาติ เช่นชาวเกาหลี จีน บราซิล ฟิลิปปินส์ ไต้หวัน และชาติอื่น ๆ ประมาณร้อยละ 1.2 ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่^[115] เชื้อชาติส่วนใหญ่คือเชื้อสายชาวยะมะโตะ และมีชนกลุ่มน้อยเช่นชาวไอนุและชาวริวกิว รวมทั้งชนกลุ่มน้อยทางสังคมที่เรียกว่าบุระกุ^[116]

แยกชิบูยะถนนที่มีผู้สัญจรมากที่สุดในโตเกียว

ประชากรญี่ปุ่นมีอายุคาดหมายเฉลี่ยประมาณ 82.07 ปี จึงนับเป็นประเทศที่มีประชากรอายุยืนยาวที่สุดประเทศหนึ่งในโลก^[117] โครงสร้างประชากรของญี่ปุ่นเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเด็กที่เกิดมาในยุคเบบี้บูมหลังสงครามโลกเริ่มเข้าสู่วัยชรา ในขณะที่อัตราการเกิดตั้งแต่ พ.ศ. 2532 มีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ ^[118] จึงทำให้จำนวนประชากรค่อย ๆ ลดลง (มีการประมาณว่าจะลดลงต่ำกว่า 100 ล้านคนในช่วงปลายพุทธศตวรรษที่ 25)^[118] ในขณะที่สัดส่วนของผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (ในปี พ.ศ. 2550) ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปมีมากถึง 1 ใน 5 ของประชากรทั้งหมด)^[119] การที่โครงสร้างประชากรเปลี่ยนไปทำให้เกิดปัญหาสังคมหลายอย่าง เช่นปัญหาแรงงานที่ลดลง และภาระเงินบำนาญของคนหนุ่มสาวเพิ่มมากขึ้น^[120]

จำนวนประชากร

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมที่รายชื่อเมืองในญี่ปุ่นเรียงตามจำนวนประชากร และ จำนวนประชากรญี่ปุ่นแยกตามจังหวัด

ศาสนา

จากการสำรวจพบว่าคนญี่ปุ่นนับถือพุทธชินโตเยอะที่สุดเท่ากับผู้ที่ไม่มีศาสนาในญี่ปุ่น คนญี่ปุ่นร้อยละ 51.8 ระบุว่าตนไม่มีศาสนา^[121] ในอดีตศาสนาในญี่ปุ่นถูก ผสมผสานจนทำให้พิธีกรรมทางศาสนานั้นมีความหลากหลาย เช่นพ่อแม่พาลูกไปศาลเจ้าชินโตเพื่อทำพิธีจิจิ-โกะ-ซัน แต่งงานในโบสถ์คริสต์และฉลองในวันคริสต์มาส จัดงานศพแบบพุทธ และบูชาบรรพบุรุษแบบขงจื๊อ นอกจากนี้ ตั้งแต่ต้นพุทธศตวรรษที่ 25 มีลัทธิต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายเช่นศาสนาเทนริเกียว ลัทธิเทนริเกียว และลัทธิโอมชินริเกียว

ย่านโดทอมโบะริ นครโอซากะ

ภาษา

ประชากรมากกว่าร้อยละ 95 ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาทางการ^[122] ภาษาญี่ปุ่นมีวิธีการผันคำกริยาและคำศัพท์ที่แสดงถึงสถานะระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งแสดงถึงลักษณะสังคมที่มีระดับชั้นของญี่ปุ่น ภาษาพูดนั้นมีทั้งภาษากลางและสำเนียงของแต่ละท้องถิ่น เช่นสำเนียงคันไซ โรงเรียนทั้งของรัฐและเอกชนมักมีวิชาภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ^[123]

การศึกษา

ระบบการศึกษาในระดับประถม มัธยม และอุดมศึกษาถูกนำมาใช้ตั้งแต่ พ.ศ. 2451 ซึ่งเป็นผลจากการปฏิรูปเมจิ ^[124] ตั้งแต่ พ.ศ. 2490 การศึกษาภาคบังคับของญี่ปุ่นมีระยะเวลา 9 ปี ตั้งแต่ประถมศึกษาจนจบมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเกือบทั้งหมดจะเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต่อ จากข้อมูลของกระทรวงการศึกษาของญี่ปุ่น (MEXT) ใน พ.ศ. 2547 พบว่าร้อยละ 75.9 ของผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะเรียนต่อในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ^[125] การศึกษาในญี่ปุ่นเต็มไปด้วยการแข่งขัน^[126] โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอบเข้าเพื่อเรียนต่อในมหาวิทยาลัย^[127] โครงการประเมินผลการศึกษานานาชาติ (Programme for International Student Assessment: PISA) ซึ่งจัดขึ้นโดยโออีซีดี จัดอันดับให้เด็กญี่ปุ่นมีความรู้และทักษะเป็นอันดับ 6 ของโลก^[128] มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในญี่ปุ่น เช่น มหาวิทยาลัยโตเกียว มหาวิทยาลัยเคโอ และ มหาวิทยาลัยเกียวโต เป็นต้น

การรักษายาบาล

คุณภาพของระบบรักษายาบาลในญี่ปุ่นมีระดับที่สูงมาก เห็นได้จากอายุคาดหมายเฉลี่ยของประชากรที่สูงและอัตราการตายของทารกที่ต่ำ^[129] รัฐบาลกำหนดให้ประชาชนทุกคนทำประกันสุขภาพ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือประกันสำหรับพนักงานบริษัท และประกันที่ทำกับรัฐบาลท้องถิ่น^[130] ผู้ป่วยสามารถเลือกแพทย์หรือสถานี่รักษาได้โดยอิสระ^[131] ผู้สูงอายุของญี่ปุ่นทั้งหมดได้รับการคุ้มครองด้วยประกันของรัฐบาลตั้งแต่ พ.ศ. 2516^[132] แต่ปัจจุบันรัฐบาลต้องปรับระบบประกันเหล่านี้เพื่อรองรับโครงสร้างของประชากรที่เปลี่ยนแปลงไป^[129]

วัฒนธรรม

วัฒนธรรมญี่ปุ่นมีวิวัฒนาการมายาวนานตั้งแต่วัฒนธรรมยุคโจมงซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศ จนถึงวัฒนธรรมผสมผสานร่วมสมัยซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากเอเชีย ยุโรป และอเมริกาเหนือ ศิลปะดั้งเดิมของญี่ปุ่นมีทั้งงานฝีมือ เช่น อิเคบะนะ (การจัดดอกไม้) โอะริงะมิ อุกิโยะ-เอะ^[133] ตุ๊กตา เครื่องเคลือบ เครื่องปั้นดินเผา การแสดง เช่น คะบูกิ โน บุรระ^[133] ระโกะ และประเพณีต่าง ๆ เช่น การละเล่น พิธีชงชา ศิลปการต่อสู้ สถาปัตยกรรม การจัดสวน ดาบ และอาหาร การผสมผสานระหว่างภาพพิมพ์กับศิลปะตะวันตก นำไปสู่การสร้างสรรค์มังงะหรือหนังสือการ์ตูนของญี่ปุ่นที่เป็นที่นิยมทั้งในและนอกญี่ปุ่น^[134] แอนิเมชันที่ได้รับอิทธิพลจากมังงะเรียกว่า อนิเมะ วงการเกมคอนโซลของญี่ปุ่นเจริญรุ่งเรืองอย่างมากตั้งแต่ พ.ศ. 2523^[135]

ดนตรี

ดนตรีญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมข้างเคียงเช่นจีนและคาบสมุทรเกาหลี รวมทั้งจากโอกินาวะและฮกไกโด ตั้งแต่โบราณ เครื่องดนตรีหลายชิ้น เช่น บิวะ โคะโตะ ถูกนำเข้ามาจากจีนตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 7^[136] และชะมิเซ็นเป็นเครื่องดนตรีที่ดัดแปลงจากเครื่องดนตรีโอกินาวะซึ่งมีจุดเริ่มต้นที่กลางพุทธศตวรรษที่ 21^[136] ญี่ปุ่นมีเพลงพื้นบ้านมากมาย เช่นเพลงที่ร้องระหว่างการเดินบงโอะโคะริ เพลงกล่อมเด็ก ดนตรีตะวันตกเริ่มเข้ามาในต้นพุทธศตวรรษที่ 25 และถูกผนวกเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม หลังสงคราม ญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลทางด้านดนตรีสมัยใหม่จากอเมริกาและยุโรปเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดการพัฒนาแนวดนตรีที่เรียกว่า เจ-ป๊อป^[137] ญี่ปุ่นมีนักดนตรีคลาสสิกที่มีชื่อเสียงระดับโลกหลายคน เช่น วาทยากร เซจิ โอะซะวะ^[138] นักไวโอลิน มิโตะริ โทะโด^[139]นักเปียโน อาเอมิ โคบายาชิ เมื่อถึงช่วงสิ้นปี จะมีการเล่นคอนเสิร์ตซิมโฟนีหมายเลข 9 ของเบโทเฟินทั่วไปในญี่ปุ่น^[140]

วรรณกรรม

วรรณกรรมญี่ปุ่นชิ้นแรกได้แก่หนังสือประวัติศาสตร์ที่ชื่อ *โคะจิกิ* และ *นิฮงโชะกิ*^[141] และหนังสือบทกวีสมัยศตวรรษที่ 8 ที่ชื่อ *มังโยชู* ซึ่งเขียนด้วยภาษาจีนทั้งหมด^[142] ในช่วงต้นของยุคเฮอัง มีการสร้างระบบการเขียนแทนเสียงที่เรียกว่า *คะนะ* (ฮิระงานะ และ คะตะคะนะ) *นิทานคนตัดไม้ไผ่* ถูกพิจารณาว่าเป็นงานที่เก่าแก่ที่สุดที่เขียนด้วยภาษาญี่ปุ่น^[141] *ตำนานเก็นจิ* ที่เขียนโดยมูระซะกิ ชิกิบุ่มักถูกเรียกว่าเป็นวรรณกรรมชิ้นแรกของโลก^[143] ระหว่างยุคเอะโตะ วรรณกรรมไม่อยู่ในความสนใจของชาмуไรเท่ากับ โซนิน ชนชั้นประชาชนทั่วไป ตัวอย่างเช่น โยะมิองกลายเป็นที่นิยมและเผยให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่ลึกซึ้งระหว่างนักอ่านกับนักเขียน ในสมัยเมจิ วรรณกรรมดั้งเดิมได้เสื่อมสลายลง ขณะที่วรรณกรรมญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากตะวันตกมากขึ้น^[144] โชะชะกิ นะสีมะและโอะงะอิ โมริเป็นนักแต่งนิยายสมัยใหม่รุ่นแรกของญี่ปุ่น^[144] ตามมาด้วย ริวโนะซูเกะ อะคุตะกะวะ, ทะนิชะกิ จุนอิชิโระ, ยะซุนะริ คะวะบะตะ, มิชิมะ ยูกิโอะ และล่าสุด ฮะรุกิ มูระกะมิ^[145] ญี่ปุ่นมีนักเขียนที่ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม 2 คน ได้แก่ ยะซุนะริ คะวะบะตะ (พ.ศ. 2511) ^[146] และ เก็นซะบุโร โอเอะ (พ.ศ. 2537) ^[147]

กีฬา

หลังจากการปฏิรูปเมจิ กีฬาดังตะวันตกก็เริ่มเข้ามาในญี่ปุ่นและแพร่หลายไปทั่วประเทศด้วยระบบการศึกษา^[148] ในญี่ปุ่น กีฬานับเป็นกิจกรรมยามว่างที่ดีต่อสุขภาพ ช่วยพัฒนาวินัย การเคารพกฎกติกา และช่วยสังสมน้ำใจนักกีฬา ชาวญี่ปุ่นทุกวัยให้ความสนใจกับกีฬาทั้งในฐานะผู้ชมและผู้เล่น^[148] กีฬาที่ได้รับความนิยมในญี่ปุ่น ได้แก่

- ซูโม่เป็นกีฬาประจำชาติของญี่ปุ่นที่มีประวัติอันยาวนาน^[149] และเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างมากในญี่ปุ่น ศิลปะป้องกันตัวของญี่ปุ่น เช่น ยูโด คาราเต้ และเคนโด ก็เป็นกีฬาที่มีผู้เล่นและผู้ชมมากเช่นเดียวกัน

โทริอิของศาลเจ้าอิซุชิมะซึ่งเป็นศาลเจ้าลัทธิชินโต

มหาวิทยาลัยโตเกียวซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของญี่ปุ่น

การเล่นโคะโตะ

ภาพจากเรื่องตำนานเก็นจิ

- การแข่งขันเบสบอลอาชีพในญี่ปุ่นเริ่มต้นขึ้นใน พ.ศ. 2479^[150] มี 2 ลีก คือเซ็นทรัลลีกและแปซิฟิกลีก ในปัจจุบันเบสบอลเป็นกีฬาที่มีผู้ชมมากที่สุดในประเทศ ในระหว่างฤดูกาลการแข่งขัน จะมีการถ่ายทอดการแข่งขันเกือบทุกคืนและมีอัตราผู้ชมรายการที่สูง^[148] นักเบสบอลญี่ปุ่นที่โด่งดังที่สุดคือ อิจิโร ซุซูกิ และ อิเดกิ มะสึอิ ^[145]
- ตั้งแต่มีการก่อตั้งลีกฟุตบอลอาชีพของญี่ปุ่น ใน พ.ศ. 2535 ฟุตบอลในประเทศญี่ปุ่นก็เป็นที่นิยมมากขึ้น^[151] ญี่ปุ่นเป็นสถานที่จัดฟุตบอลชิงแชมป์สโมสรโลก ตั้งแต่ พ.ศ. 2524 ถึง พ.ศ. 2547 และเป็นเจ้าภาพร่วมกับเกาหลีใต้ในการแข่งขันฟุตบอลโลก 2002 ทีมฟุตบอลญี่ปุ่นเป็นทีมที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดทีมหนึ่งในเอเชีย สามารถชนะเลิศเอเชียนคัพ 3 ครั้ง

การแข่งขันซูโมะในเรียวกัง โคกูจิกัง ใน โตเกียว

อาหาร

ชาวญี่ปุ่นกินข้าว เป็น อาหาร หลัก อาหารญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงได้แก่ซูชิ, เทมปุระ, สุกียากี้, ยะกิโทริ และ โซบะ เป็นต้น^[152] อาหารญี่ปุ่นหลายอย่างดัดแปลงจากอาหารต่างประเทศ เช่น ทงกะสึ, ราเม็งปลาดิบ และ แกงกะหรี่ญี่ปุ่น^[153] อาหารญี่ปุ่นได้รับความนิยมในต่างประเทศเพราะเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ จากการสำรวจพบว่าในปี 2006 มีร้านอาหารญี่ปุ่นมากกว่า 20,000 แห่งทั่วโลก^[153]

อาหารเช้าแบบโรงแรมญี่ปุ่น

ชาวญี่ปุ่นมีความพิถีพิถันในการเลือกวัตถุดิบจึงทำให้มีอาหารประจำท้องถิ่น^[154]และอาหารประจำฤดู^[155] วัตถุดิบที่เป็นเอกลักษณ์ในอาหาร

ญี่ปุ่นคือถั่วเหลือง ซึ่งนำมาทำโซยุ, มิโซะ, เต้าหู้^[156] ถั่วแดงซึ่งมักนำมาทำขนม และสาหร่ายชนิดต่าง ๆ เช่นคอมบุ นอกจากนี้ ชาวญี่ปุ่นยังนิยมกินชะงิมิหรืออาหารทะเลดิบอีกด้วย^[157]

ชาในญี่ปุ่นมีหลายชนิดซึ่งแตกต่างกันไปตามกรรมวิธีการผลิตและส่วนผสม^[158] เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต้นกำเนิดจากญี่ปุ่นคือเหล้าสาเก (หรือ นิงงงุ) ซึ่งผลิตโดยใช้วิธีหมักข้าว^[159] และโซชูซึ่งเป็นเหล้าที่เกิดจากการกลั่น^[160]

การท่องเที่ยว

รัฐบาลญี่ปุ่นต้องการกระตุ้นเศรษฐกิจ ภาคการท่องเที่ยว โดยทางการญี่ปุ่นได้ดำเนินมาตรการยกเว้นวีซ่าท่องเที่ยวให้กับประเทศเป้าหมาย รวมถึงประเทศไทย กระแสไปท่องเที่ยวญี่ปุ่นน่าจะยังได้รับความนิยมในหมู่คนไทยอย่างต่อเนื่อง โดยมีแรงหนุนสำคัญ ๆ ทั้งจากมาตรการยกเว้นวีซ่าท่องเที่ยวที่ยังคงมีผลบังคับใช้ บวกกับกิจกรรมส่งเสริมการตลาดและโปรโมชันอัดแน่นจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่อง รวมถึงอานิสงส์ส่วนหนึ่งก็มาจากเงินเยนที่อ่อนค่า รวมทั้งสายการบินต้นทุนต่ำ ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางทัวร์ญี่ปุ่นมากขึ้นทุกปี

อ้างอิง

- "法制執務コラム集「法律と国語・日本語」" (in ญี่ปุ่น). Legislative Bureau of the House of Councillors. สืบค้นเมื่อ 19 มกราคม 2009.
- "Japanese population decreases for third year in a row". สืบค้นเมื่อ 1 September 2016.
- "Population Count based on the 2010 Census Released" (PDF). Statistics Bureau of Japan. สืบค้นเมื่อ October 26, 2011.
- "World Economic Outlook Database, April 2019 – Report for Selected Countries and Subjects". International Monetary Fund (IMF). May 2019.
- "「東京都の人口(推計)」の概要(平成26年2月1日現在) (2014)". *Tokyo Metropolitan Government (JPN)*. สืบค้นเมื่อ March 20, 2014.
- "The Seven Great Powers". American-Interest. สืบค้นเมื่อ July 1, 2015.
- T. V. Paul; James J. Wirtz; Michel Fortmann (2005). "Great+power" *Balance of Power*. United States of America: State University of New York Press, 2005. pp. 59, 282. ISBN 0-7914-6401-6. Accordingly, the great powers after the Cold War are Britain, China, France, Germany, Japan, Russia, and the United States p.59
- Baron, Joshua (January 22, 2014). *Great Power Peace and American Primacy: The Origins and Future of a New International Order*. United States: Palgrave Macmillan. ISBN 1-137-29948-7.
- "OECD.Stat Education and Training > Education at a Glance > Educational attainment and labor-force status > Educational attainment of 25–64 year-olds". OECD.
- "SIPRI Yearbook 2012–15 countries with the highest military expenditure in 2011". Sipri.org. Archived from the original on March 28, 2010. สืบค้นเมื่อ April 27, 2013.
- "WHO Life expectancy". World Health Organization. June 1, 2013. สืบค้นเมื่อ June 1, 2013.
- "Table A.17" (PDF). *United Nations World Population Prospects*, 2006 revision. UN. สืบค้นเมื่อ January 15, 2011.
- เช่น 熊谷公男『大王から天皇へ 日本の歴史03』（講談社、2001）และ 吉田孝『日本誕生』（岩波新書、1997）
- เช่น 神野志隆光『「日本」とは何か』（講談社現代新書、2005）
- เช่น 網野善彦『「日本」とは何か』（講談社、2000）、神野志前掲書
- 前野みち子. "国号に見る「日本」の自己意識" (PDF).
- Google Dictionary (อังกฤษ-จีน) (<http://www.google.com/dictionary?aq=f&langpair=en%7Czh-TW&q=Japan&hl=en>) (อังกฤษ)

18. Google Dictionary (อังกฤษ-เกาหลี) (<http://www.google.com/dictionary?aq=f&langpair=en%7Cko&q=Japan&hl=en>) (อังกฤษ)
19. ก่อนตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส เวียดนามใช้ตัวอักษรจีน
20. McCargo, Duncan (2000). *Contemporary Japan*. Macmillan. pp. 8–11. ISBN 0-333-71000-2.
21. "Japan". US Department of State. สืบค้นเมื่อ January 16, 2011.
22. "World Population Prospects". *UN Department of Economic and Social Affairs*. Archived from the original on March 21, 2007. สืบค้นเมื่อ March 27, 2007.
23. Barnes, Gina L. (2003). "Origins of the Japanese Islands" (PDF). University of Durham. สืบค้นเมื่อ August 11, 2009.
24. "Tectonics and Volcanoes of Japan". Oregon State University. Archived from the original on February 4, 2007. สืบค้นเมื่อ March 27, 2007.
25. James, C.D. (2002). "The 1923 Tokyo Earthquake and Fire" (PDF). University of California Berkeley. Archived from the original (PDF) on March 16, 2007. สืบค้นเมื่อ January 16, 2011.
26. 2013 World Risk Report (http://www.worldriskreport.com/uploads/media/WorldRiskReport_2013_online_01.pdf) Archived (https://web.archive.org/web/20140816173655/http://www.worldriskreport.com/uploads/media/WorldRiskReport_2013_online_01.pdf) August 16, 2014, at the Wayback Machine.
27. Karan, Pradyumna Prasad; Gilbreath, Dick (2005). *Japan in the 21st century*. University Press of Kentucky. pp. 18–21, 41. ISBN 0-8131-2342-9.
28. "Climate". JNTO. สืบค้นเมื่อ March 2, 2011.
29. "Extremely hot conditions in Japan in midsummer 2013" (PDF). Tokyo Climate Center, Japan Meteorological Agency. August 13, 2013. สืบค้นเมื่อ August 3, 2017.
30. "Essential Info: Climate". JNTO. สืบค้นเมื่อ April 1, 2007.
31. 日本の大気汚染の歴史 (in Japanese). Environmental Restoration and Conservation Agency. Archived from the original on May 1, 2011. สืบค้นเมื่อ March 2, 2014.
32. Sekiyama, Takeshi. "Japan's international cooperation for energy efficiency and conservation in Asian region" (PDF). Energy Conservation Center. Archived from the original (PDF) on February 16, 2008. สืบค้นเมื่อ January 16, 2011.
33. "Environmental Performance Review of Japan" (PDF). OECD. สืบค้นเมื่อ January 16, 2011.
34. "Environmental Performance Index: Japan". Yale University. สืบค้นเมื่อ April 19, 2016.
35. "Japan sees extra emission cuts to 2020 goal – minister". Reuters. June 24, 2009.
36. Travis, John. "Jomon Genes". University of Pittsburgh. สืบค้นเมื่อ January 15, 2011.
37. Matsumara, Hirofumi; Dodo, Yukio; Dodo, Yukio (2009). "Dental characteristics of Tohoku residents in Japan: implications for biological affinity with ancient Emishi". *Anthropological Science*. **117** (2): 95–105. doi:10.1537/ase.080325.
38. Hammer, Michael F.; Karafet, TM; Park, H; Omoto, K; Harihara, S; Stoneking, M; Horai, S; และคณะ (2006). "Dual origins of the Japanese: common ground for hunter-gatherer and farmer Y chromosomes". *Journal of Human Genetics*. **51** (1): 47–58. doi:10.1007/s10038-005-0322-0. PMID 16328082.
39. Denoon, Donald; Hudson, Mark (2001). *Multicultural Japan: palaeolithic to postmodern*. Cambridge University Press. pp. 22–23. ISBN 0-521-00362-8.
40. "Road of rice plant". National Science Museum of Japan. Archived from the original on April 30, 2011. สืบค้นเมื่อ January 15, 2011.
41. "Kofun Period". Metropolitan Museum of Art. สืบค้นเมื่อ January 15, 2011.
42. "Yayoi Culture". Metropolitan Museum of Art. สืบค้นเมื่อ January 15, 2011.
43. Takashi, Okazaki; Goodwin, Janet (1993). "Japan and the continent". *The Cambridge history of Japan, Volume 1: Ancient Japan*. Cambridge: Cambridge University Press. p. 275. ISBN 0-521-22352-0.
44. Brown, Delmer M., ed. (1993). *The Cambridge History of Japan*. Cambridge University Press. pp. 140–149.
45. Beasley, William Gerald (1999). *The Japanese Experience: A Short History of Japan*. University of California Press. p. 42. ISBN 0-520-22560-0.
46. Totman, Conrad (2002). *A History of Japan*. Blackwell. pp. 64–79. ISBN 978-1-4051-2359-4.
47. Hays, J.N. (2005). *Epidemics and pandemics: their impacts on human history*. ABC-CLIO. p. 31. ISBN 1-85109-658-2.
48. Totman, Conrad (2002). *A History of Japan*. Blackwell. pp. 79–87, 122–123. ISBN 978-1-4051-2359-4.
49. John Whitney Hall (1971). *JAPAN From Prehistory to Modern Times*. Charles E. Tuttle Company. p. 262-264.
50. Katsumi Sugiyama. "Fundamental Issues underlying US-Japan Alliance: 2. Lytton Report and Anglo-Russo-Americana (ARA)

51. Kelley L. Ross. "The Pearl Harbor Strike Force". friesian.com. สืบค้นเมื่อ 2007-03-27.
52. "Japanese Instrument of Surrender". educationworld.net. สืบค้นเมื่อ 2008-11-22.
53. "San Francisco Peace Treaty". Taiwan Document Project. สืบค้นเมื่อ 2008-11-22.
54. "United Nations Member States". สหประชาชาติ. สืบค้นเมื่อ 2008-11-22.
55. "Japan Fact Sheet: Economy" (PDF). Web Japan. สืบค้นเมื่อ 2008-11-22.
56. "Japan scraps zero interest rates". BBC News. July 14, 2006. สืบค้นเมื่อ December 28, 2006.
57. รัฐธรรมนูญญี่ปุ่น (<http://www.sangiin.go.jp/eng/law/index.htm>) ราชมนตรีแห่งรัฐสภาญี่ปุ่น (1946-11-03)
58. "Japan lowers voting age from 20 to 18 to better reflect young people's opinions in policies". *The Straits Times*. June 20, 2015. สืบค้นเมื่อ August 28, 2017.
59. "'Japanese Civil Code'". Encyclopædia Britannica. 2006. สืบค้นเมื่อ 2006-12-28.
60. คำว่าจังหวัดในภาษาญี่ปุ่นมี 4 แบบ คือ โทะ (都) ใช้เฉพาะโตเกียวซึ่งเป็นเมืองหลวง, โด (道) เฉพาะฮกไกโด, ฟุ (府) ใช้กับเกียวโตและโอซากะ ซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงในอดีต และเค็ง (県) ใช้กับจังหวัดอื่นๆ เมื่อพูดถึงจังหวัดรวมๆ จะใช้ว่า โทะโดฟุเก็ง (都道府県)
61. ซึ่งเทศบาลมีหลายระดับ ตั้งแต่ คุ (区) ชิ (市) โซ (町) และมูระหรือชน (村) ซึ่งเรียกรวมกันว่า ชิโจซง
62. "City-merger talks on increase". The Japan Times. 2002-01-26. สืบค้นเมื่อ 2008-11-15.
63. "合併相談コーナー". Ministry of Internal Affairs and Communications. สืบค้นเมื่อ 2008-11-16.
64. "Japan-Australia Joint Declaration on Security Cooperation". Ministry of Foreign Affairs. สืบค้นเมื่อ August 25, 2010.
65. "Joint Declaration on Security Cooperation between Japan and India". Ministry of Foreign Affairs. October 22, 2008. สืบค้นเมื่อ August 25, 2010.
66. "Statistics from the Development Co-operation Report 2015". OECD. สืบค้นเมื่อ November 15, 2015.
67. "Japan's Foreign Relations and Role in the World Today". *Asia for Educators*. สืบค้นเมื่อ November 13, 2016.
68. 正論, May 2014 (171).
69. "The 15 countries with the highest military expenditure in 2009". Stockholm International Peace Research Institute. Archived from the original on February 17, 2011. สืบค้นเมื่อ January 16, 2011.
70. Institute for Economics and Peace (2015). *Global Peace Index 2015*. (http://www.visionofhumanity.org/sites/default/files/Global%20Peace%20Index%20Report%202015_0.pdf) Archived (https://web.archive.org/web/20151006145259/http://www.visionofhumanity.org/sites/default/files/Global%20Peace%20Index%20Report%202015_0.pdf) October 6, 2015, at the [Wayback Machine](http://www.waybackmachine.org). Retrieved October 5, 2015
71. "About RIMPAC". Government of Singapore. Archived from the original on August 6, 2013. สืบค้นเมื่อ March 2, 2014.
72. "Tokyo says it will bring troops home from Iraq". *International Herald Tribune*. June 20, 2006. Archived from the original on April 16, 2007. สืบค้นเมื่อ March 28, 2007.
73. "Japan business lobby wants weapon export ban eased". Reuters. July 13, 2010. สืบค้นเมื่อ April 12, 2011.
74. "Japan's Security Policy". Ministry of Foreign Affairs of Japan.
75. Michael Green. "Japan Is Back: Why Tokyo's New Assertiveness Is Good for Washington". Real Clear Politics. สืบค้นเมื่อ March 28, 2007.
76. "Abe offers Japan's help in maintaining regional security". Japan Herald. สืบค้นเมื่อ May 31, 2014.
77. Herman, Steve (February 15, 2006). "Japan Mulls Constitutional Reform". Tokyo: Voice of America. Archived from the original on February 16, 2006.
78. Fackler, Martin (December 16, 2010). "Japan Announces Defense Policy to Counter China". The New York Times. สืบค้นเมื่อ December 17, 2010.
79. M1 The Japanese Economy (http://books.google.com/books?id=5aEKts0WHAC&pg=PA3&as_brr=3&hl=ja&source=gbs_toc_r&cad=0_0#PPA3.) Takahashi Ito, pp 3-4.
80. "Japan: Patterns of Development". country-data.com. 1994. สืบค้นเมื่อ 2006-12-28. Unknown parameter |month= ignored ([help](#))
81. "World Factbook; Japan—Economy". CIA. 2006-12-19. สืบค้นเมื่อ 2006-12-28.
82. "Japan heads towards recession as GDP shrinks". The Times. 2008-08-13. สืบค้นเมื่อ 2008-08-17.
83. "That sinking feeling". The Economist. 2008-10-30. สืบค้นเมื่อ 2008-11-1. Check date values in: |accessdate= ([help](#))
84. "In Japan, Financial Crisis Is Just a Ripple". The New York Times. 2008-09-19. สืบค้นเมื่อ 2008-11-22.
85. "Japan's economy 'worst since end of WWII'". CNN. 2009-02-16. สืบค้นเมื่อ 2009-02-16

85. [Japan's economy worst since end of WWII](#). [CIA](#). 2009-02-10. สืบค้นเมื่อ 2009-02-10.
86. ["World Economic Outlook Database; country comparisons"](#). [ไอเอ็มเอฟ](#). 2006-09-01. สืบค้นเมื่อ 2007-03-14.
87. ["NationMaster; Economy Statistics"](#). NationMaster. สืบค้นเมื่อ 2007-03-26.
88. Chapter 6 Manufacturing and Construction (<http://www.stat.go.jp/english/data/handbook/c06cont.htm>), Statistical Handbook of Japan, Ministry of Internal Affairs and Communications
89. ["労働力調査\(速報\)平成19年平均結果の概要"](#) (PDF). Statistic Bureau. สืบค้นเมื่อ 2008-11-01.
90. Summary Statistics (<http://www.conference-board.org/economics/database.cfm>) Groningen Growth and Development Centre, Sep 2008
91. [1] (<http://www.forbes.com/lists/results.jhtml?bktDisplayField=stringfield3&bktDisplayFieldLength=3&passListId=18&passYear=2005&passListType=Company&searchParameter1=unset&searchParameter2=unset&resultsStart=1&resultsHowMany=100&resultsSortProperties=%2Bstringfield3%2C%2Bnumberfield1&resultsSortCategoryName=category&passKeyword=&category1=category&category2=category&fromColumnClick=true>) Forbes Global 2000 Retrieved on 2008-11-02
92. Market data. (<http://www.nyse.com/events/1170156816059.html>) New York Stock Exchange (2006-01-31). Retrieved on 2007-08-11.
93. ["Criss-crossed capitalism"](#). The Economist. 2008-11-06. สืบค้นเมื่อ 2008-11-17.
94. ["In the locust position"](#). The Economist. 2007-06-28. สืบค้นเมื่อ 2008-11-02.
95. ["Going hybrid"](#). The Economist. 2007-11-29. สืบค้นเมื่อ 2008-11-02.
96. ["Total area and cultivated land area"](#). Ministry of Agriculture, Forestry and Fisheries. สืบค้นเมื่อ 2008-11-07.
97. ["Total population and agricultural population"](#). Ministry of Agriculture, Forestry and Fisheries. สืบค้นเมื่อ 2008-11-07.
98. 農林水産省国際部国際政策課 (2006-05-23). ["農林水産物輸出入概況\(2005\)"](#) (PDF). สืบค้นเมื่อ 2007-09-13.
99. ["Self-sufficiency ratio of food by commodities \(Preliminary\)"](#). Ministry of Agriculture, Forestry and Fisheries. สืบค้นเมื่อ 2008-11-07.
100. Chapter 7 Energy (<http://www.stat.go.jp/english/data/handbook/c07cont.htm>), Statistical Handbook of Japan 2007
101. ["Japan aims to abandon nuclear power by 2030s"](#). Reuters. 2012-09-14. สืบค้นเมื่อ 2012-09-21.
102. [จนเป็นต้นเหตุสำคัญของอุบัติเหตุรถไฟตกรางที่จังหวัดเฮียวโงะใน พ.ศ. 2548 Japan's train crash: Your reaction](#) (http://news.bbc.co.uk/2/hi/talking_point/4481721.stm) BBC News 2005-05-02
103. ["Year to date Passenger Traffic"](#). Airports Council International. 2008-08. Check date values in: |date= (help)
104. ["Japan's Road to Deep Deficit Is Paved With Public Works"](#). The New York Times. 1997-03-01. สืบค้นเมื่อ 2008-11-23.
105. ["Outlook Bleak for Saga Airport Profitability"](#). Fukuoka Now. 2008-07-31. สืบค้นเมื่อ 2008-11-23.
106. Science and Innovation: Country Notes, Japan (<http://www.oecd.org/dataoecd/17/62/41559228.pdf>) OECD Science, Technology and Industry Outlook 2008, OECD
107. ["Japanese led world in filing of patent applications in 2005"](#). The Japan Times. 2007-08-11. สืบค้นเมื่อ 2008-11-07.
108. [2] (<http://www.reuters.com/article/2012/01/20/us-gm-idUSTRE80I2EY20120120>) ข่าวจากรอยเตอร์
109. [3] (<http://www.hybridcars.com/history/history-of-hybrid-vehicles.html>) รถยนต์
110. Automaker Rankings 2007: The Environmental Performance of Car Companies (http://www.ucsusa.org/assets/documents/clean_vehicles/autorank_brochure_2007.pdf) Union of Concerned Scientists
111. [www.greenercars.org/highlights_greenest.htm Greenest Vehicles of 2008] American Council for an Energy Efficient Economy
112. อ้างอิงผิดพลาด: ป้ายระบุ <ref> ไม่ถูกต้อง ไม่มีการกำหนดข้อความสำหรับอ้างอิงชื่อ *oecdpa*
113. ["Press Release"](#). JAXA. 2008-07-08. สืบค้นเมื่อ 2008-11-16.
114. ["Population Census: Total Population"](#). Statistics Bureau, Ministry of Internal Affairs and Communications.
115. ["Population Census: Foreigners"](#). Statistics Bureau, Ministry of Internal Affairs and Communications.
116. ["Sue Sumii"](#). The Economist. 1997-07-03. สืบค้นเมื่อ 2008-11-06.
117. ["The World Factbook: Rank order—Life expectancy at birth"](#). CIA. 2008-10-23. สืบค้นเมื่อ 2008-11-5. Check date values in: |accessdate= (help)
118. ["Statistical Handbook of Japan: Chapter 2 Population"](#). Statistics Bureau, Ministry of Internal Affairs and Communications.
119. ["Population Census: Population by Age"](#). Statistics Bureau, Ministry of Internal Affairs and Communications.
120. ["Cloud of population decline may have silver lining"](#). The Japan Times. 2002-09-24. สืบค้นเมื่อ 2008-11-05.
121. [世界の宗教 \(2000年\)](#) (<http://www2.ttcn.ne.jp/~honkawa/9460.html>) อ้างอิงจาก電通総研日本リサーチセンター、世界主要国価値観データブック

122. The World Factbook; Japan-People (<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ja.html#People>) CIA (2008)
123. Lucien Ellington (2005-09-01). "Japan Digest: Japanese Education". Indiana University. Archived from the original on 2006-04-27. สืบค้นเมื่อ 2006-04-27.
124. Lucien Ellington (2003-12-01). "Beyond the Rhetoric: Essential Questions About Japanese Education". Foreign Policy Research Institute. สืบค้นเมื่อ 2007-04-01.
125. "School Education" (PDF). MEXT. สืบค้นเมื่อ 2007-03-10.
126. Kate Rossmann (2007-02-05). "Rethinking Japanese education". The University of Sydney. สืบค้นเมื่อ 2007-04-01.
127. Gakureki Shakai (<http://www.bookrags.com/research/gakureki-shakai-ema-02/>)
128. en_2649_201185_39713238_1_1_1_1, 00.html OECD's PISA survey shows some countries making significant gains in learning outcomes (<http://www.oecd.org/document/22/0,3343,>) , OECD, 04/12/2007. Range of rank on the PISA 2007 science scale (<http://www.oecd.org/dataoecd/42/8/39700724.pdf>)
129. "Social Security System" (PDF). Web Japan. สืบค้นเมื่อ 2009-10-13.
130. "Overview of the Social Insurance Systems". Social Insurance Agency. สืบค้นเมื่อ 2008-11-23.
131. "Health Insurance: General Characteristics". National Institute of Population and Social Security Research. สืบค้นเมื่อ 2007-03-28.
132. Victor Rodwin. "Health Care in Japan". New York University. สืบค้นเมื่อ 2007-03-10.
133. "Japanese Culture". Windows on Asia. สืบค้นเมื่อ 2008-11-17.
134. "A History of Manga". NMP International. สืบค้นเมื่อ 2007-03-27.
135. Leonard Herman, Jer Horwitz, Steve Kent, and Skyler Miller. "The History of Video Games". Gamespot. สืบค้นเมื่อ 2007-04-01.
136. "Japan Fact Sheet: Music" (PDF). Web Japan. สืบค้นเมื่อ 2008-11-23.
137. ,1550807, 00.html "J-Pop History" Check |url= value (help). The Observer. สืบค้นเมื่อ 2007-04-01.
138. "Seiji Ozawa (Conductor)". 2007-06-22. สืบค้นเมื่อ 2008-11-23.
139. "Midori Goto: From prodigy to peace ambassador". 2008-11-06. สืบค้นเมื่อ 2008-11-23.
140. なぜか「第9」といったらベートーヴェン、そして年末。 (http://www.fujitv.co.jp/event/art-net/clsc_07note/01.html)
141. "Japanese Culture: Literature". Windows on Asia. สืบค้นเมื่อ 2008-11-17.
142. "万葉集－奈良時代". Kyoto University Library. สืบค้นเมื่อ 2008-11-17.
143. The Tale of Genji (<http://www.taleofgenji.org/>)
144. "Japanese Culture: Literature (Recent Past)". Windows on Asia. สืบค้นเมื่อ 2008-11-17.
145. "สำรวจญี่ปุ่น: ปฏิทินประจำปี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม กีฬา" (PDF). สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 2008-11-17.
146. "The Nobel Prize in Literature 1968". Nobel Foundation. สืบค้นเมื่อ 2008-11-18.
147. "Kenzaburo Oe The Nobel Prize in Literature 1994". Nobel Foundation. สืบค้นเมื่อ 2008-11-18.
148. "Japan Fact Sheet: SPORTS" (PDF). Web Japan. สืบค้นเมื่อ 2008-11-19.
149. "Sumo: East and West". PBS. สืบค้นเมื่อ 2007-03-10.
150. Nagata, Yoichi and Holway, John B. (1995). "Japanese Baseball". In Pete Palmer. *Total Baseball* (fourth edition ed.). New York: Viking Press. p. 547.
151. "Soccer as a Popular Sport: Putting Down Roots in Japan" (PDF). The Japan Forum. สืบค้นเมื่อ 2007-04-01.
152. "Traditional Dishes of Japan". Japan National Tourist Organization. สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.
153. "Japanese Food Culture" (PDF). Web Japan. สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.
154. "Japanese Delicacies". Japan National Tourist Organization. สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.
155. "Seasonal Foods" (PDF). The Japan Forum. สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.
156. Japanese Food (http://www.jref.com/culture/japanese_food.shtml) Japan Reference
157. "Local cuisine of Hokkaido". Japan National Tourist Organization. สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.
158. "茶ができるまで". 全国茶生産団体連合会・全国茶主産府県農協連絡協議会. สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.
159. "The Sake Brewing Process". สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.
160. "Shochu". The Japan Times. 2004-05-30. สืบค้นเมื่อ 2008-11-27.

- ข้อมูลประเทศญี่ปุ่นจากเว็บไซต์กระทรวงการต่างประเทศ ประเทศไทย (<http://www.mfa.go.th/web/2386.php?id=133>)
- ข้อมูลประเทศญี่ปุ่นจากเว็บไซต์แฟกต์บุ๊ก เว็บไซต์ซีไอเอ สหรัฐอเมริกา (<http://www.cia.gov/cia/publications/factbook/geos/ja.html>) (อังกฤษ)

ดูเพิ่ม

- ภาษาญี่ปุ่น
- พุทธศาสนาในประเทศญี่ปุ่น
- การ์ตูนญี่ปุ่น
- มรดกโลกในประเทศญี่ปุ่น
- สมาคมนักเรียนไทยในประเทศญี่ปุ่น
- 10 อันดับอาหารที่แพงที่สุดในญี่ปุ่น (<https://www.youtube.com/watch?v=ZGhOX7rDKEI>)

หนังสืออ่านเพิ่มเติม

- Christopher, Robert C., *The Japanese Mind: the Goliath Explained*, Linden Press/Simon and Schuster, 1983 (ISBN 0-330-28419-3)
- De Mente, *The Japanese Have a Word For It*, McGraw-Hill, 1997 (ISBN 0-8442-8316-9)
- Henshall, *A History of Japan*, Palgrave Macmillan, 2001 (ISBN 0-312-23370-1)
- Jansen, *The Making of Modern Japan*, Belknap, 2000 (ISBN 0-674-00334-9)
- Johnson, *Japan: Who Governs?*, W.W. Norton, 1996 (ISBN 0-393-31450-2)
- Ono et al., *Shinto: The Kami Way*, Tuttle Publishing, 2004 (ISBN 0-8048-3557-8)
- Reischauer, *Japan: The Story of a Nation*, McGraw-Hill, 1989 (ISBN 0-07-557074-2)
- Sugimoto et al., *An Introduction to Japanese Society*, Cambridge University Press, 2003 (ISBN 0-521-52925-5)
- Van Wolferen, *The Enigma of Japanese Power*, Vintage, 1990 (ISBN 0-679-72802-3)
- Shinoda, *Koizumi Diplomacy: Japan's Kantei Approach to Foreign and Defense Affairs*, University of Washington Press, 2007 (ISBN 0-295-98699-9)
- Pyle, *Japan Rising: The Resurgence of Japanese Power and Purpose*, Public Affairs, 2007 (ISBN 1-58648-567-9)
- Samuels, *Securing Japan: Tokyo's Grand Strategy and the Future of East Asia*, Cornell University Press, 2008 (ISBN 0-8014-7490-6)
- Flath, *The Japanese Economy*, Oxford University Press, 2000 (ISBN 0-19-877503-2)
- Ito et al., *Reviving Japan's Economy: Problems and Prescriptions*, MIT Press, 2005 (ISBN 0-262-09040-6)
- Iwabuchi, *Recentering Globalization: Popular Culture and Japanese Transnationalism*, Duke University Press, 2002 (ISBN 0-8223-2891-7)
- Silverberg, *Erotic Grotesque Nonsense: The Mass Culture of Japanese Modern Times*, University of California Press, 2007 (ISBN 0-520-22273-3)
- Varley, *Japanese Culture*, University of Hawaii Press, 2000 (ISBN 0-8248-2152-1)
- Ikegami, *Bonds Of Civility: Aesthetic Networks And The Political Origins Of Japanese Culture*, Cambridge University Press, 2005 (ISBN 0-521-60115-0)
- Stevens, *Japanese Popular Music: Culture, Authenticity and Power*, Routledge, 2007 (ISBN 0-415-38057-X)
- Macwilliams, *Japanese Visual Culture: Explorations in the World of Manga and Anime*, M.E. Sharpe, 2007 (ISBN 0-7656-1602-5)

แหล่งข้อมูลอื่น

- ข้อมูลประเทศญี่ปุ่นจากเว็บไซต์สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย (<http://www.th.emb-japan.go.jp/th/index.htm>)
- ข้อมูลประเทศญี่ปุ่นจากสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงโตเกียว (http://www.thaiembassy.jp/rte3/index.php?option=com_content&view=category&id=31&Itemid=53)
- สำนักงานกรุงมนตรียุโรป (http://www.kantei.go.jp/foreign/index-e.html)
- สำนักพระราชวังญี่ปุ่น (http://www.kunaicho.go.jp/eindex.html)
- กระทรวงการต่างประเทศญี่ปุ่น (http://www.mofa.go.jp/)
- สำนักงานรัฐสภาญี่ปุ่น (http://www.shugiin.go.jp/index.nsf/html/index_e.htm)
- National Diet Library (http://www.ndl.go.jp/en/index.html)(อังกฤษ)
- NHK Online (http://www.nhk.or.jp/english/)
- Kyodo News (http://home.kyodo.co.jp/)

- หนังสือพิมพ์โยมิอูริ (<http://www.yomiuri.co.jp/dy/>)(อังกฤษ)
- หนังสือพิมพ์อาซาฮี (<http://www.asahi.com/english/index.html>)(อังกฤษ)
- The Japan Times (<http://www.japantimes.co.jp/>)
- องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น (<http://www.yokosojapan.org/>)
- เว็บไซต์สอนภาษาญี่ปุ่นฟรี (<http://www.jatschool.com/>)
- CIA World Factbook—*Japan* (<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ja.html>) (อังกฤษ)
- EIA Energy Profile for Japan (http://tonto.eia.doe.gov/country/country_energy_data.cfm?fips=JA)(อังกฤษ)
- Encyclopaedia Britannica's Japan portal site (<http://www.britannica.com/nations/Japan>)(อังกฤษ)
- 00.html Guardian Unlimited—*Special Report: Japan* (<http://www.guardian.co.uk/japan/0,7368,450622,>)(อังกฤษ)

ดึงข้อมูลจาก "<https://th.wikipedia.org/w/index.php?title=ประเทศญี่ปุ่น&oldid=8596273>"

หน้านี้แก้ไขล่าสุดเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2562 เวลา 14:38 น.

อนุญาตให้เผยแพร่ภายใต้สัญญาอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ แบบแสดงที่มา-อนุญาตแบบเดียวกัน และอาจมีเงื่อนไขเพิ่มเติม ดูรายละเอียดที่ [ข้อกำหนดการใช้งาน Wikipedia®](#) เป็นเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของมูลนิธิวิกิมีเดีย องค์กรไม่แสวงผลกำไร

[ติดต่อเรา](#)